

Engelommens Blad

15. April 1902.
No. 8. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
Tvist om Gjentagelse	181	Monty Morrisons Lykke	192
Den kristnes Glæde og Frihed	182	Misbrugt Frihed	194
Hvad kan vi vente af vor Ungdom? (Af Pastor R. Anderson)	182	Allehaande	194
En Roders Seier	184	Franke og amerikanske Piger	200
Majo — min forunderlige Søster	185	Things that Please and Inspire	195
Prof. Dr. E. Blix	186	Prudence Winterburn	196
De to Brødre	187	The Two Tempers	199
Om at mutte	191	He wouldn't tell a Lie	199
Black Eagle Falls, Montana (Billede)	191	A Stylish Indian Chief (Illustration)	199

En værdifuld Bog netop udkommet

Paulus,

En Livsskildring fra den første Menigheds Tid.

af

Prof. E. Kr. Johansen.

Det er med Glæde, vi kan oplyse, at denne Bog nu er færdig. Det er efter vor Formening det mest betydningsfulde Bidrag til den religiøse Literatur blandt Nordmændene i Amerika, som er fremkommet paa mange Aar.

I den korte Tid, Prof. Johansen har været her i Landet, har han lagt for Dagen en sjelden Evne til at skrive let, simpelt og fængslende over religiøse Emner. Dgfaa i nærværende Bærf er Fremstillingen saa gennemsigtig klar, at den med Letthed vil opfattes, enten man er læg eller lærd.

Paulus er inddelt i følgende ti Kapitler:

I. Fødsel og Bødemskab.	VI. Faresfulde Tider.
II. Barndoms- og Ungdomsaar.	VII. Gjennem Lilleasien til Hellas.
III. Forsølgelsen.	VIII. Paa Hvidepunktet.
IV. Et nyt Menneske.	IX. Fængen.
V. Arbejde og Trængsel.	X. Martyren.

Denne Skildring bør forstaaes af alle, som ikke alene er interesseret i Paulus og de Sandheder, han frembar, men som ogsaa ønsker et dybere Indblik i den merkelige og betydningsfulde Periode, hvori den kristne Kirke traadte frem i Verden.

Bogen indeholder 175 Sider, er vakkert indbundet i Klædesbind og koster kun **75 Cents**

I Partier gives Rabat.

Send Bestillinger til

Ungdommens Ven Publishing Co.,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

De syv Djæble

B. B. Gaugan.

Dette Foredrag har været holdt paa mange Steder og altid trukket stor Forsamling. Det er nu udkommet i Bogform med flere Illustrationer.

Bogen koster **25 Cents** og faaes hos

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, - Minneapolis, Minn.

Sangbogen,

Femte Uplag; med Musik; 272 Sider. Firstemmig udgat for blandet Kor. 375 aandelige Sange - or Kor, Menigheder, Søndagsstoler, Ungdoms- Missions- og Kvindeforeninger og Hjemmet. I 4 Pragt-Udgaver.

I smukt Skirtingsbind \$1.25
Læst-Udgaven i Skirtingsbind 25c
Læst-Udgaven med Landstads Salmebog, Skindbind eller Chagrin. 90c og \$1.25
I Partier stor Rabat til Sangtor etc.

Sangbogens Expedition,

3227 Nicollet Avenue, Minneapolis, Minn.

Skriv til Geo. J. Reimstad.

Dodge

Photographer. *Ground Floor*
Studio.
1819 Riverside Ave.
Minneapolis, - Minn.

Arbejdet

og

Pengene,

deres Brug og deres Misbrug.

Et foredrag

af

Pastor Peder Dreyer.

Bris: 15 Cents.

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

BE YOUR OWN

BLACKSMITH, HORSESHOER,
WAGONMAKER AND
HORSE DOCTOR.

“Modern Blacksmithing, Rational Horse Shoeing and Wagon Making”

is a work written by a man having thirty years of practical experience in all the branches of the trades included in the title of this valuable work. There is no work to be done either in the city shop or on the farm, that can not be done by any man with this book as a guide. Every Page is full of useful information. The most common diseases of the horse can also be treated according to the directions of this book. It is better than a course in a college of mechanic arts, it is just like having a master mechanic and a veterinarian constantly at your command. Every receipt is worth the price of the book.

Price post paid \$1.00. For sale by

Ungdommens Ven,

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Life of Christ,

—BY—

DR. F. W. FARRAR.

One of the best books written on the life of Christ. Thorough, comprehensive, reverent, inspiring. Contains 62 chapters and 535 pages. Very handsome cloth binding, with gilt top. **\$1.00**
Price.....

For sale by

Ungdommens Ven,

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

En god Ven er værd en Fødselsdags-Present. En fin Haarhæbe, lavet af dit eget Haar, vil blive en Gave, som modtages med stor Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Prøver og Priser af 10 Slags Haarhæber, 6 Brustnaaler, 1 Ring og 10 Blomster. Send efter Prøver straks, saa De kan indsende Deres Ordre tidt.

Bro. G. E. Anderson,
1415 7th Str. E., Minneapolis, Minn.

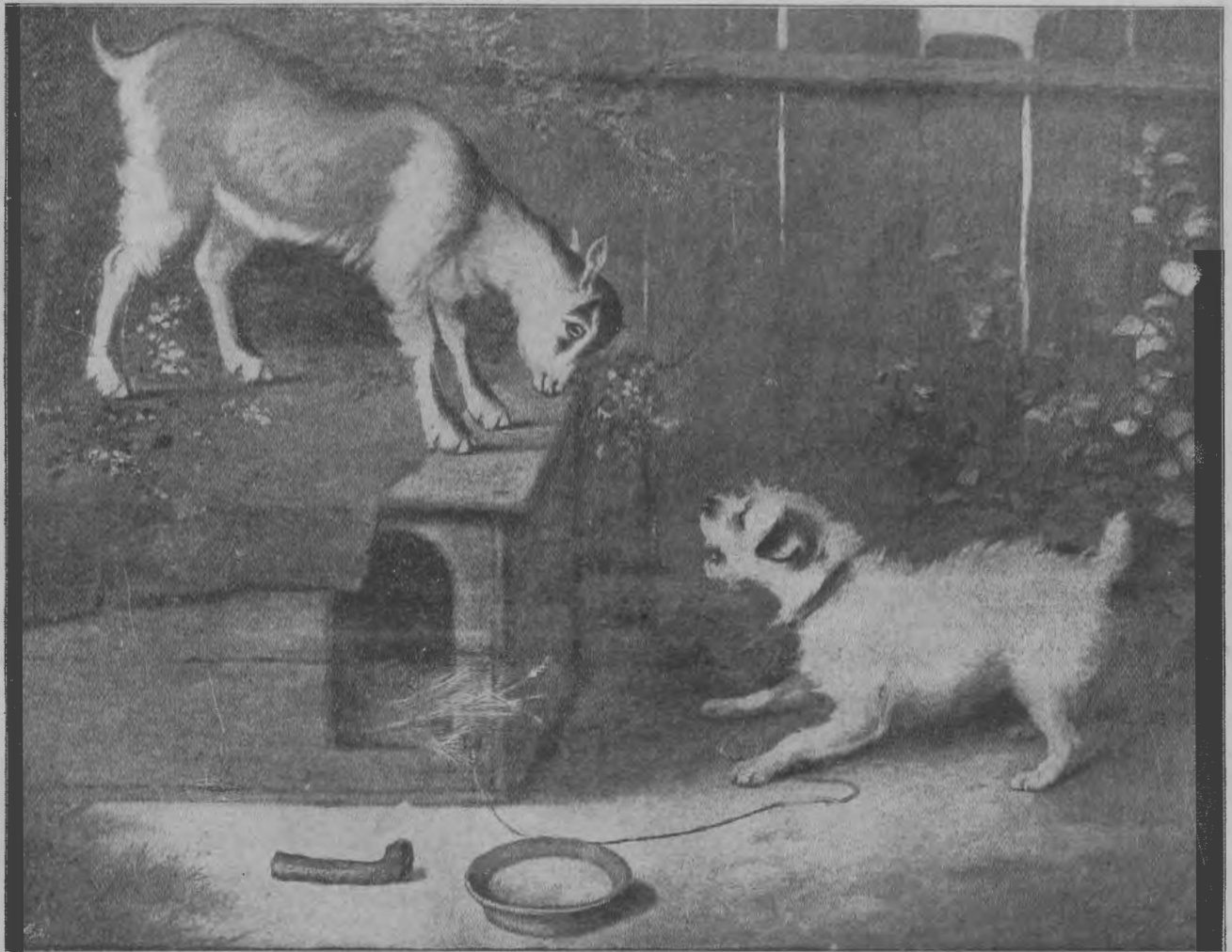
Ungdommens Ven

•TILEGNET•DEN•NORSKE•UNGDOM•I•AMERICA

No. 8.

Minneapolis, Minn., 15de April 1902.

13. Aarg.

Twist om Eiendomsretten.

Den kristnes Glæde og Frihed.

Jesús kom fra Himlen; han bragte Livet, Glæden og Saligheden med sig ned til Jorden. Hvor Jesús ikke er tilstede, der vil Glædens Blomst visne og falme, og Livet vil miste sin Skjønhed og Friskhed. Det gjælder for det enkelte Menneſke og for hele Slegten, for Familien og Staten. Det er Tilfældet, naar vi gaar hver for os selv i Hverdagens Slid og Arbeide; det blir Tilfældet ogsaa da, naar vi sidder samlede i Festens Stund. Som Himlen er høiere end Jorden, saa er den Glæden, Jesús bringer os, høiere end den, Verden kan skjænke; som det er mørkt og koldt paa Jorden, naar Solen er væk, saa blir det mørkt og koldt i de Hjerter og de Hjem, som stænger Jesu Naade og Kjærlighed ude fra sig.

Johannes's og Farisæernes Disciple kom en Gang til Jesús og spurgte ham, hvorfor hans Disciple ikke fastede. Jesús svarede: Faster vel Bryllupsfolkene den Stund, de har Brudgommen hos sig? Saalænge Brudgommen er hos dem kan de ikke faste. Faste er Tegn paa Sorg; men hvorledes kunde Disciplene faste og sørge, saalænge de havde sin bedste og kjæreste Ven iblandt sig? Naar de daglig fik være sammen med Verdens Frelser, han, som havde Hjælp mod al deres Nød, Tørst for al deres Sorg?

Mange Tusen Aar havde Verden ventet paa Frelsens Komme; Slegt efter Slegt maa gaa i Graven uden at faa se hans Naades Sol rinde op over den mørke Jord. Nu stod han der midt iblandt dem, og han aabenbarede sin Herlighed for dem, en Herlighed, som den enbaarnes af Faderen, fuld af Naade og Sandhed. Hvad Under da, om deres Hjerter bankede i stille, inderlig Fryd og Glæde?

Der er saa liden Glæde blandt vor Tids kristne. Saa lidet af den store, sterke Barneglæde. Derfor har vi kristne saa liden Magt i vor Tid. Thi der er en uimodstaelig seirende Magt i den rene, inderlige Barneglæde.

Se paa de første Tiders kristne; de stod midt i et Flammehav af Had og Hevn og Forsølgelse; Sverdet hang over deres Hoveder, og Døden lurte paa dem hvert Steg de tog. Men deres store stille Glæde steg som en lysende Engel op gennem Flammehavet, og deres Sjæl sbang sig med Sang gennem Døden ind i Himlen. Denne Glædens lysende Engel blev Verdens Frelse; Hadedet lagde sig og Bødlerne blev trætte; Hedningerne gif over til Kristendommen og den gamle, trætte Verden blev ung og frisk paany.

Ingen kan saa trygt og sikkert være glad som den kristne. Alt her paa Jorden er utrygt og usikkert. Alt hvad vi eier af Rigdom, Magt og Ære idag, kan vi miste imorgen. Men vor stille Hjerteglæde over at have fundet Jesús, vor Arb i Himlen — se, disse Ting kan ingen tage fra os.

„Den som er kristen, har ingen Glæde.“ Denne Mening stænger Tusener ude fra Guds Rige. Stænger ude netop de bedste, de unge, de begejstrede, ildfulde Sjæle,

de sterke og daadskraftige. Og det er netop dem, vi trænger — allermest i vor Tid. Derfor maa vor himmelhøje Glæde sfinne udober Jorden, varme og oplyse det store Samfund og de enkelte Hjerter.

Den kristne er fri, fri for Lovens Tvang, for de døde Formers og Ceremoniers Tvangstrøje. Den kristne er fri for Synd og Lidenſkabers Trældom. Jesús har fritjøbt os fra Lovens og Syndens Tyranni. Den kristnes Gudstjeneste er et Liv i Mand og Sandhed, i Kjærlighed og Barmhjertighed. Jesús siger: Jeg giver eder et nyt Bud, dette at I skal elske hverandre. I Frihed skal den kristne handle, i Frihed og af Kjærlighed, af Kjærlighed til Gud og sin Broder.

Hvad kan vi vente af vor Ungdom?

Af Pastor N. Anderson, La Cross, Wis. Skrevet for „Ungdommens Ven“.

Naar vi taler om Ungdommen, da menes jo almindelig de konfirmerede yngre Mænd og Kvinder, som ikke er indtraadt i Egtstanden. Men ofte forekommer det mig, at ogsaa de unge Egtfolk burde regnes med iblandt Ungdommen; thi baade har de den unges Sind, fordi de er unge, og føler de sig ogsaa bedst hjemme sammen med de yngre. Men lad nu dette staa derhen.

Naar vi spørger: Hvad kan vi vente os af vor Ungdom, da bør vi være os nogenlunde klart bevisste de Forholde, hvorunder de lever og — særlig — Farerne de trues af. Med andre Ord: Vi maa lære at forstaa vor Ungdom.

Vore unge er opvoksede under ganske andre Forholde, end de iblandt vort Folk, som kom hid til dette Land som voksne. Omend fødte af norske Forældre, er de ikke norske i samme Forstand som deres Forældre. Og om de agter og elsker Forældrene og det norske Folk — ja, om de interesserer sig for deres Fædreland — saa er dog dette Land, Amerika, deres, og de omfatter derfor det med større Interesse og Kjærlighed. I Skolen var det dette Land, som de særlig undervistes om og vakktes Kjærlighed til, baade ved Sang og Fortællinger, ved Geografi og Historie. Dertil kommer, at Stordelen af vor Ungdom tæller ligesaamange af sine Kamerater og Omgangsvener blandt Amerikanere som blandt norske. Vi har ikke altid ret til at tænke, at alle de af vore unge, som særlig søger sit Selskab iblandt den amerikanske Ungdom, derfor er daarligere end de, som særlig holder sig sammen med os norske. Forholde og Omstændigheder kan være Aarsag dertil.

Vi ser saa ofte, at mange af de ældre, som er opvoksede i Norge, og som selv kan noksaa lidet engelsk, kan være ganske ligegyldige med Hensyn til, enten deres Børn lærer norsk eller ikke. Mange har ogsaa lidet Kjendskab til, hvilket herligt Land dog Norge er, og det er derfor noksaa naturligt, at de unge i saadanne Familier ikke faar saa særlig stor Interesse for sit eget Folk. Det er

derfor forklarligt, at de mest overfladiske, baade blandt unge og gamle, synes, at alt, som er norsk, er noget ude-tydeligt og smaat. Kommer saa hertil, at der udfastes og udbredes haanlige og nedsettende Bemærkninger om det norske Folk baade i Norge og her, saa kan vi ikke godt vente andet, end at vi vil finde nogle, som ikke vil have noget synderligt med de norske at stasse og hellerikke vil være norske. Dog, heldigvis hører dette til Undtagel-jerne.

Vender vi saa Blikket til det kirkelige og ser paa, hvor-ledes vi norske Lutheranere er oprevne og delte i flere kirkelige Leire, som bekjæmper og forkjætrer hverandre og derved nærer den saa ellers sterke Tilhøielighed til Mistanke, saa lader det sig nok forklare, at en Del af de unge ser paa dette med kritiske Blikke og slutter, at no- get galt maa der være nogetsteds. Vore Samsfundsgræn- ser og Menighedsordninger stænger ikke vore unge ud fra hverandre, og de merker, at de er ligesaa gode (og ligesaa daarlige) kristne paa den ene Side, som paa den anden, og derfor ligger det saa nær at tænke, at vi gjerne kunde holde Fred med hverandre og række hverandre Broderhaand. De virkelige eller formentlige Grunde til Delingen har de mindre Kjendskab til og Forstaelse af. Paa Grund af alt dette, saa er det rimeligt, at nogle stiller sig paa Afstand og vil se, hvordan dette udvikler sig; thi de er jo unge og har derfor Tid til at vente, me- ner de! Saa kommer ogsaa hertil alle disse Sektmagere, som har faaet sig til at tro, at det skal være saameget gildere at faa vort Folk over i de reformerte Menighe- der; thi derved skal de blive baade bedre kristne og mere anseede, efterdi de jo vil blive betragtede som Amerika- nere. Der er endel, og da særlig blandt dem, som lader sig leie af de amerikanske Kirkesamfund til at missionere blandt Skandinaverne, som synes at tro dette, og som sø- ger at indbilde os, at det skal være saa aparte, og vi skal blive saa store ved at lade os tage paa Slæb af det ene eller andet af de reformerte Samfund. Og der gives jo altid nogle, som lader sig vildlede deraf. Men hverken er det stort, heller ikke skaffer det dem Anseelse og ikke bliver de derved bedre kristne, men som Regel meget daarligere.

Endelig saa hører det vor Tid til, at man skal tvile paa alt muligt, thi det skal være fornemt, stort og et Be- vis paa, at man virkelig er noget, at man stiller sig skep- tisk overfor Kirken og Trossandhederne. At ogsaa de unge iblandt os — kanske især i de større Byer — trues af denne Fare, kan man noksaa tydeligt merke. Naar vi saaledes sætter os ind i Forholdene, hvorunder vor Ungdom opvoxer, og de Fristelser og Farer, som møder dem paa deres Færd, saa er det noksaa forstaeligt, at nogle af dem bukker under og bliver borte. Men Herren være Tak, hidtil har dog Ungdommen givet os Grund til at have de bedste Forhaabninger.

Hvad venter vi saa af vor Ungdom og hvilke Krav har Menigheden Ret til at stille til den? Menigheden har Ret til at kræve ikke saa ganske lidet af sin Ungdom,

og vore Forventninger er noksaa store. Og lad mig med det samme saa sige det: Jeg tror heller ikke, at vi skal blive stufede i vore Forventninger.

Menigheden kræver af sine unge, at de skal befæste sit „Kald og sin Udvælgelse“. Og den hverken kan eller vil slaa af paa dette Krav. De er kaldte med et helligt Kald; thi i Daaben indlemmedes de i Kristi Samfund og blev arbeberettigede til den evige Salighed. De lo- vede at tro paa den treenige Gud, forsjage det onde og stride imod Synden. Og Menigheden har uophørlig og vedholdende undervist dem herom i Skolen, ved Konfir- mationsundervisningen og Gudstjenesterne. Det bedste Menigheden eier, Ordet og Sakramenterne, giver den sin kjære Ungdom. Og den siger klart og tydeligt: „Den unge holder sin Sti ren, derved at den holder sig Herre efter dit Ord.“ Og om den unge skriver Herrens Apo- stel: „De er sterke og Guds Ord bliver i dem og de har overvundet den onde.“ Men derfor formaner han dem: „Elsker ikke Verden, eller de Ting, som er i Verden.“ Og dette kræver Menigheden, at den unge skal lægge sig paa Hjerte; thi den ved, at dette er Betingelsen for, at de kan blive bevarede i Herrens Samfund, naa Maalet og blive Herren til Ære og Menigheden til Glæde og Nytte. Og det er Herrens og hans Menigheds Krav til de unge, saavel som til de ældre, at de skal vandre sit Kald værdigt og at de skal: „Se paa Jesus og lære af ham, som er sagtnodig og ydmyg af Hjertet.“ Og Me- nigheden ønsker saa inderlig og beder sine unge, at de maa lade sig veilede af de ældre og prøvede troende, saa de Gaand i Gaand kan vandre sammen paa Veien til Himlen.

Menigheden har Ret til at kræve alt dette af sin Ung- dom; thi dette er Herrens Krav til sin Menigheds Lem- mer, og de unge, som de ældre er Lemmer paa det samme Legeme. Men da har vi jo den Forventning — og ikke mindst til vor Ungdom — at den vil prøve paa at opfylde disse Krav. Og vi venter tillige, at de unge vil tage fat paa Arbejdet i Menigheden med de Evner og Kræfter, som de er i Besiddelse af. De har mange Betingelser for at være dygtige Arbejdere i Herrens Vingård og det netop fordi de er unge. Hvorfra skal vi vel vente at saa vore vordende Prestere og Missionærer, uden fra de unges Rækker? De er det, som har Betingelserne forat uddanne sig dertil. Der skal ung Alder og fyrrige Kræf- ter til for at kunne gjenngaa et mangeaarigt Stu- dium, som er nødvendigt for med Held at kunne øve en saa vanskelig og ansvarsfuld Gjerning, som at være en ret Ordets Tjener i Guds Menighed.

Det er ikke for de gamle vore Kirkesamfund bygger høiere Lærestalter og besætter dem med de bedste Læ- rerkræfter, som de magter at opdrive, men for de unge, og det særlig forat de skal blive Guds og hans Menig- heds Tjenere, hjemme og paa Missionsmarkerne, udru- stede dertil med alle de nødvendige Kundskaber og fyldte med Kristi Mand og hans Sindelag. Vi venter da ogsaa, at der udaf de unges Flok altid vil komme mange nok til

at fylde vore Skoler, villige til at ofre sig med Sjæl og Legeme for Guds Riges Sag. Men vi venter rigtignok ikke, at alle de unge kan komme til de høiere Skoler, heller ikke tror vi, at alle unge har et specielt Kald til at gaa ud som Præster og Missionærer. Men det venter vi, at de, som rette Medlemmer af Menigheden vil tjene den i hvad Livsstilling de er og med Ungdommens Iver og Fyrrighed stille sig i de forreste Rækker i Kampen for Guds Riges Udbredelse.

Dette tror vi, at kunne vente af vor Ungdom og som allerede nævnt, vi tror heller ikke, at vi skal blive stufede i disse vore Forbentninger. Det har hidtil vist sig, at vor Ungdom er baade villige og dygtige Arbeidere, blot de bliver forstaaet og rettelig ledet. Men vi faar ikke vente, at de i et og alt har det samme Syn, som vi ældre. Om de tildeels er noget flygtige, saa faar dette ikke undre os saameget; thi det hører det unge Sind til. Vi vil ingenlunde undskyldte Letfindighed og Synd, men ikke alt det, som vi synes er galt, er saa farligt, som det forekommer os. Ved kjærlig Smødekommehed og ved bestemte og alvorlige Bestræbelser paa at lede dem i rette og sunde Spor, lader de sig i sin Almindelighed ogsaa lede. Gaar de se og erfare Menighedens sande Kjærlighed og rette Omsorg for deres Vel, for Lid og Ewig-hed, da er dette en Magt over deres unge Sind, som saa kan løsrive sig fra. Og ofte har det vist sig, at endog saadanne unge, som for en Tid reves med i daarligt og lensindigt Liv, atter vente tilbage, vistnok med saarede Hjærter og stufede Sind, med saare dyrt kjøbte Erfaringer, — dog, de kom tilbage til den sømme Moder, Guds Menighed og sandt Trøst og fik Hjælp. Det var Mindet fra Ungdomsdagene, Mindet om, hvad de da havde erfaret i Guds Menighed, som gav Mod til at vende tilbage.

Derfor I kjære unge Venner, som maatte læse disse Linjer, lad os saa sagt eder det, saa klart som vi kan og saa kjærligt, som vi er istand til: Vi har noksaa store Forbentninger af eder, og det, fordi vi har saa stor Til-lid til eder og fordi Guds Riges Sag ligger os saameget paa Hjerte. Det er jo I, som skal staa ved vor Side og med eders unge Kræfter komme vore svage Kræfter til-hjælp, og naar en for en af os afflutter vort Livskald, og vor Plads paa Kirkebænken er aaben, da skal den fyl-des af eder, indtil vi alle samles i den triumferende Me-nighed, hvor der ikke er Ungdom og Alderdom, men hvor vi alle skal ligne vor herliggjorte Frelser Jesus Kristus.

En Moders Seier.

Af Augustana.

Forældre fristes ofte til at være heftige og strenge med sine Børn. Ofte, ofte vilde det være meget bedre, om de lagde Vaand paa sin Gæstighed og istedet viste de smaa Kjærlighed!

Følgende Fortælling af en Mor kan gibe en meget at tænke paa i dette Stykke.

Med megen Omhu, siger hun, havde jeg dækket Bordet for vore Gæster, da min lille Pige ulukkeligvis kom til at vælte en Saucefaal ud over den rene, hvide Dug.

Hvad skulde jeg gjøre? Det var en Draabe for meget for mine trætte Nerver og mange for meget for min Dug.

Jeg var allerede ifærd med at ribe mit Børn ned af Stolen og jage hende ud. Men jeg kom til at kaste et Blik paa hendes Ansigt, og det var som en usynlig Magt holdt min Haand tilbage — et saa forfærdet, bedrøbet og bønfyldende Udtryk har jeg aldrig, hverken før eller senere, seet hos nogen.

Bludselig dukkede en Oplevelse fra mine Barneaar ind i mit Minde. Mit Børns Ansigt udtrykte Følelser, som jeg selv havde kjendt for mere end tyve Aar siden.

Jeg saa mig selv som en liden otteaarss Smaapige i mit lykkelige Børndomshjem. Det var en Binterestermiddag. De saakaldte Moderatørlamper var netop taget i Brug og min Fader havde kjøbt en bakker en.

She havde lagt sig i store Faner udenfor Kjøkkenvinduet og Lyset var tændt. Min Mor laa sig ovenpaa, og for at hun skulde have Ro, var alle vi Børn samlet i Kjøkkenet. Jeg hjalp Tjenestepigen med at stille Aftensmaden istand — idetmindste bildte jeg mig det ind og var meget stolt og vigtig. I min Iver fik jeg Lag i den omtalte Lampe og gik ned i Kjøkkenet for at hente Smør. Jeg satte Lampen fra mig paa en Skive; men den var for smal og Lampen faldt ned paa Stengulbet.

Udriig skal jeg glemme min Forfærdelse. Jeg turde ikke gaa op og var samtidig bange for at blive i Kjøkkenet.

For at gjøre Fortvilelsen størst mulig hørtes netop Fars Røst i Kjøkkenet. Han havde mange Gange bedt os være forsigtig med Lampen og nu laa den der i tusind Stykker.

Hans Røst gav mig dog Mod til at gaa op og modtage Tilrettevisning eller Straf eller begge Dele, hvad jeg skjønte, jeg havde fortjent. Jeg krøb da opad den mørke Trappe og stod snart foran min Far, som saa saa streng ud, at jeg blev endda mere fortvilet end før.

Mine Søskende stod omkring ganske stille, de ventede paa det, der skulde komme. Ogsaa i deres Ansigter var stor Forfærdelse at læse; thi Lampen havde været Gjenstand for saa megen Beundren, at de forstod den ikke kunde blive slaaet istykker, uden at det vilde have Straf tilfølg.

Hvad mig selv angaar, var jeg saa forfærdet og bedrøbet, at jeg ikke formaadede at sige et Ord. Men da jeg atter bobede at støtte op paa Fars Ansigt, saa jeg, at det brede Udtryk i hans Øine beg borte for at gibe Plads for et Udtryk af den sømme Medlidenshed.

Jeg er forbisstet om, at han saa i mit Ansigt det samme Udtryk, som jeg saa idag i min lille Piges.

Han tog mig ind til sig og trykte mig til sit Bryst. Derpaa hvilede han saa ømt: „Det gjør ingenting, kjære Bommen min, vi ved jo alle, det skeede af Vanbare; men jeg haaber, du tager den lille Lampen næste Gang, du gaar i Kjælderens.“

Na, hvilken Strøm af Følelser gik ikke gennem min Sjæl ved disse Fars Ord. Hans Adfærd mod mig var saa overraskende, at jeg overbæledes af Kjærlighed og Taknemmelighed. Jeg gjemte mig ved hans Bryst og græd, som skulde mit lille Hjerte bryde. Aldrig kunde nogenjomhelst Straf havt samme Virkning paa mig og aldrig skal denne Begivenhed svinde af mit Minde.

Hvor inderligt jeg elsker min Far endnu idag, da min lille Piges Ansigt kalder hin Tilbragelse frem i min Erindring. Jeg undres paa, hvor mange Aar herefter hun skal komme til at elske mig ligesaa inderligt, fordi jeg, behersket af samme guddommelige Magt som min Far hin Dag, blev istand til at trykke det lille skjælvende Væsen til mit Bryst og ømt sige hende, at jeg var vis paa, hun ikke med Vilje havde stødt Saucefaalen omkuld, og at hun en anden Gang maatte være mere forsigtig. Kanskje det skal blive en Hjælp for hende engang, som Fars Eksempel var det for mig idag.

Majo — min forunderlige Søster.

Du skulde ha set Majo, da hun var seksten Aar! Hun var saa fin og delikat, at jeg, store lange Gutten, syntes jeg kunde bære hende paa en Haand. Hun havde en liden lystig Næse og „aldeles for stor Mund“, sagde Folk. Jeg tænkte kun paa hendes mørke Dine, og syntes jeg aldrig havde seet nogen saa vakker som vor Majo.

Der ligger en Længsel i vor Slegt, en Længsel som har gaaet i Arv i lange Tider, og det er Længselen efter at komme ud i Verden. Nu efterpaa, forekommer det mig, at ingen længtede mere efter at gaa paa Reiser end Majo. Men hun talte sjelden om det. Jeg talte desto mere derom, baade sent og tidlig, tankeløst og utaalmodigt. Og Majo sad i Bedstemors store Stol og hørte paa, til der kom noget trættende i hendes Blik og hun rejste sig hastig op. „Aldrig tænker du paa nogen anden end dig selv!“ pleiede hun at slænge efter mig, naar hun sprang sin Bei.

Jeg mindes, hvor godt jeg lo, da Majo en Dag kom til mig og fortalte, hvad hun vilde bli. Majo vilde bli Lærerinde! Na, det var næsten utænkeligt, og saa overmaade latterligt! Men hun havde Ven i Næsen trods al sin Fjælselighed, og saa fik hun sin Vilje frem.

Majos Bærelse var paa Kvisten, og rigtig et Fantafibærelse var det med alle sine Kroge og Vinkler og Smuthuller. Møblerne var gammeldags og i mørke Farver. Men du maa ikke tro, at Bærelset tog sig dystert ud! Der fandtes jo Blomster Næret rundt, og paa Bæggen hang Billeder samt smaa Bunter af Lyng med røde Bær. O, hvor jeg kommer alt saa godt ihu!

Siden Majo begyndte paa Seminariet trivedes jeg imidlertid ikke saa godt paa Bærelset som før. Det kunde hende, at Majo, naar vi havde pratet sammen en Stund, forklarede, at nu fik jeg underholde mig selv. Hun skulde lære sine Leksjer. Da pleiede jeg at skjænde paa hende og sige, at hun holdt paa at bli rigtig en gammel Bogorm. Men da kunde det ogsaa hende, at hun oplæste den gamle Dom om, hvor gruelig selvstik jeg var. En Kvæld, da hun forargede mig mere end almindeligt, afbrød jeg hende pludselig: „Men du selv da, Majo? Er det bedre at hærme efter Folk og le bag deres Ryg som du gjør undertiden?“ Jeg skammede mig, saasnart jeg havde sagt det; thi jeg brugte ofte at gjøre det samme. Majo gav mig et foragteligt Blik, trak paa Skuldrene og løb ud.

Men senere paa Kvælden, da hun sagde Godnat til mig, holdt hun mig fast i Armen og hvilede: „Snille Skibing, paamind mig næste Gang, naar jeg hærmer efter nogen. Jeg vil aldrig gjøre det mere.“

„Na, Majo!“ Jeg strøg tilside det tykke, brune Haar fra hendes Pande og kyssede hende.

Det var en Dag ud paa Vaarkanten, det andet Aar Majo gik paa Seminariet. Jeg gik udenfor den gamle Skolebygningen og ventede paa hende. Store Skarer af unge Skolepiger var strømmet ud, men endnu ingen Majo. Jeg begyndte for Alvor at bli urolig, da den tunge Port blev sagte aabnet og et kruset Hoved tittede ud. Det var Majos. Men saa bleg og forvirret som hun saa ud! I det samme fik hun Die paa mig. Da blev hun blussende rød og brast i Graad. Hvad havde hændt? Men paa alle mine Spørgsmaal fik jeg intet Svar.

Fra den Dag var Majo som forbandlet. Det forekom mig, at hun ikke længer var naturlig. Hun kunde storke ad ingen Ting og græde af samme Aarsag. Og dertil kom dette, at naar hun troede sig ubemerket, satte sig ned og stirrede fremfor sig uden at gjøre nogen Ting!

Det var ikke længe derefter, at Far bestemte sig til at gaa og tale med Oberlæreren. Jeg mindes den Kvæld saa godt. Majo havde været ude siden Middagen, men just som Far skulde til at gaa, hørte vi hendes Skridt i Gangen. Hun kom springende ind og slog op Døren paa vid Bælg, og hun stanjede ikke før hun laa i Armene paa Far: „Mit eget Hjertesbarn!“ Han skalb, saa stor og sterk han end var. „Hvad er paa færde?“ — „Na, jeg er saa lykkelig, saa lykkelig.“ Hun vendte sit blussende Ansigt mod ham. „Men jeg kan ikke tale derom nu, ikke nu.“

Den Kvæld har jeg Majo op paa hendes Bærelse. Det var saa rart. Netop nu, da Majo var bliet saa lykkelig, slog det mig, hvilken liden Skabning hun dog var. Og langt paa Natten laa jeg og undredes over, om Hjertefeil ofte medfører Døden.

*

De næste to-tre Aar forløb snart. Og saa skulde Majo

ud i Verden. Det var saa underlig tomt herhjemme, efter hun reiste. Og vi kunde ikke komme fra den Tanken, at hun gif og overanstrengte sig derborte paa Skolen.

Naar de første Pinseliljer spirede frem, begyndte vi at længe efter Majo. Da kom der helt ubentet et Brev fra hende. Hun var bliet syg, „men slet ikke farligt“. Doktoren syntes dog det var bedst at hun udsatte Gjemreisen. Og saa fulgte noget, som jeg maatte læse to-tre Gange, før jeg forstod det. Majo vilde, at jeg skulde ud og reise. Hun havde længe villet det. Hun vilde bestride alle Rejseomkostninger. — — Na, Majo! Var det for min Skyld hun havde begyndt at arbejde? — — Troede hun virkelig, at jeg var sli en Usling, at jeg vilde reise for de Penge, hun havde fortjent? — — Jeg vilde aldrig gjøre det. Det lovede jeg mig selv.

Og fiden, naar jeg kom ned til Majo, og hun græd og bønssagde mig om at reise og sagde, at hun ellers aldrig kunde bli frisk — da reiste jeg alligevel.

Det var som en Drøm altsammen, som en Drøm var det ogsaa, da jeg sad i Bestemors Stol og fortalte Majo om Reisen. Næsten altid var det saa, at jeg berettede og Majo hørte paa. Men en Kvæld afbrød hun mig pludselig og sagde, at hun maatte tale om noget for mig. Hendes Stemme lød saa forunderlig rørende og hun vendte sig halvt bort, da hun begyndte paa sit sin lidt langsomme Maade:

„Mindes du den Gang for mange Aar siden, da jeg var alene ude i Skoven og Tordenen begyndte at rulle saa forfærdeligt. Aldrig i hele mit Liv har jeg været saa ræd som den Gang. Jeg turde ikke røre mig af Flaetken; stod bare og ventede hvert Dieblit, at jeg skulde bli slaet ihjæl. Til sidst faldt jeg paa Knæ og bad Gud frelse mig. Just da hørte jeg, at nogen raabte paa mig. Det var du. Og saa løftede du mig op og bar mig hjem. Og medens du gif med mig gennem Stogen — men nu maa du ikke le ad mig — lovede jeg Gud altid at være snil mod dig, og saa lovede jeg, at jeg vilde gjøre noget rigtig stort for dig, naar jeg blev voksen. Bed du, det er underligt med Barndomsløfterne. Man kan aldrig glemme dem.

Det tog lang Tid, før jeg begyndte at tænke paa, at jeg kunde tjene Penge som Far og du. Jeg var jo vant med at gaa hjemme og bli kaldt „Rjælegrisen“. Ja, mindes du, hvor morsomt du syntes det var, at jeg tænkte paa at bli Lærerinde. Bed du, hvorfor jeg vilde bli Lærerinde? Jo, jeg tænkte jeg maatte ha Sommertiden fri, og saa vilde jeg fortjene mange Penge. Jeg vilde, at du engang skulde saa Anledning til at ud og reise, du min egen kjære Bror.

Alt gif bra til en Gang i anden Klasse, da Overlæreren talte om de forskjellige Motiver et Menneffe kan ha for at vælge en Livsgjerning. Til sidst kom Spørgsmaalet: „Hvorfor valgte du Lærergjerningen fremfor noget andet Kald?“ Du kan forstaa, hvad jeg følte, jeg som vilde bli Lærerinde for at tjene Penge og saa Som-

meren ledig? Jeg følte som om jeg ikke kunde tale til nogen! Men til sidst holdt jeg det ikke længer ud, men gif til Overlæreren og fortalte ham altsammen. Han viste mig, hvorledes Gud ser til Hjertet, og hvorledes han kan rense de Bevæggrunde, som ikke er rette — og Gud har ogsaa hjulpet mig. Du tror, at jeg er opofrende! Om du bare vidste, hvorledes jeg stred for ikke at reise selv paa min første Løn! — Tænk, jeg ønskede, at du skulde sige nei! Men da du sagde det, blev jeg saa forfærdelig bedrøvet og ræd. Og da følte jeg, at du maatte reise. Og saa bad jeg Gud, om at jeg maatte være glad over, at du reiste. Og nu er jeg glad, rigtig glad. Men Gilding, græder du?“

Hun reiste sig hastig. „Na, det var vist meget stegt af mig, at jeg talte om dette her! Men ser du, jeg har længtet efter at faa tale med dig om det just sli som det er. Men det var stegt af mig. Gilding, kan du forlade mig?“

*

Og fiden? Nei, jeg vil glemme, det mørke, uforanderlige fiden, som snart fulgte. Jeg vil mindes alt som det var, da jeg om Kvældene berettede Majo om fremmede Lande. Jeg vil mindes Majo, som hun laa der med det blege Ansigt vendt opad og med en dyb, underlig Længsel i sit Blik.

Prof. Dr. C. Blix.

Even Ulsaker i „For Kirke og Kultur“.

Neppe anede nogen af de mange, der for nogle Maaneder siden var samlede til Felt om den nu bortgangne Videnskabsmand og Digter, at hans Arbejdsdag saa snart skulde være tilende. Thi om han end allerede havde naaet den Alder, da Livets Aftentimer nærmer sig, var dog hans Kraft endnu frisk, og hans Talent lige frodigt.

Dog skulde det saa være. Han er vandret bort, men med den glade Bevidsthed, at han ikke har levet forgjæves. Hvad han har faaet at virke, vil vedbli at leve efter ham og bevare hans Minde usfordunklet for de kommende Slegter. Derfor kan vi ogsaa midt i Sorgen over hans Bortgang glæde os over alt det meget, han har givet os i Arb, og hvis Værd endnu ingen helt kan udmaale.

Han var benaadet med en Sum af herlige Lands-gaver, denne Mand. Og alle blev de helligede til trofast Arbejde i hans Kirkes og Fædrelands Tjeneste. Sjelden er der nogen givet at udrette det virkelig betydelige paa mer end et enkelt, begrænset Felt. Det gjælder ikke om Blix. Vi finder ham saavel i Kunstens som i Videnskabens Tempelhaller. Og alle hans theoretiske Evner var paa en lykkelig Maade forenede med de praktiske. Derfor kunde han ogsaa benyttes i det praktiske Livs Tjeneste, og han har ogsaa her — som øverste Leder af Kirke og Skole, saalænge han sad som Statsraad i det Sverdrupske Ministerium — indlagt sig store Fortjenester.

Hans Mand syntes noget sammensat. Han besad Vid

og Fantasi, Akbor og Lune. Han var revolutionær og konservativ paa samme Tid. Men med alt det sammenfattede var der en sjelden Digevægt og Harmoni over hans Personlighed.

Han var en Gransker. Vejled et udstrakt Kundskabsomraade, specielt i sprogvidenskabelig Henseende. Hans etymologiske Studier paa de semitiske Sprogs Gebet har ved sin Grundighed som ved sin Oprindelighed vundet megen Opmerksomhed inden den videnskabelige Verden. Fortrin, som ogsaa kom tilsynne i hans dybe og aandfulde Undervisning som Universitetslærer. Forøvrigt havde han ogsaa et grundigt Kjendskab til Græsk, ligesom han i sit Moderemaal — Skriftsprog som Folkesprog — var en anerkjendt Mester.

Blix's indgaaende Kjendskab til den hellige Skrifts Grundprog sammen med hans fine sproglige Instinkt er det, der har sat ham istand til at udføre et Storverk som Oversættelsen af det nye og delvis ogsaa det gamle Testamente til Landsmaal, hvorved dette mer kenhænde end ved nogen anden er adlet og løftet op til et virkeligt Kultursprog. Ogsaa under Arbeidet med den nye Bibeloversættelse til almindeligt Skriftsprog har Blix ydet en overmaade værdifuld Hjælp.

Dog er det især som Salmedigter han har vundet sit største Navn. Paa den norske Salmedigtningens Omraade er han en af de faa Stjerner, som har kastet sit Skin udover det hele Land.

Der er en lys kristelig og national Farve over Blix's Digtning. Gele hans Væsen var nemlig i Pakt med det nationale og kristelige. Han anslaar i sin Sang de egte folkelige Strengte. Udgaet, som han er, fra Folket, har han ogsaa følt med det, og derved er det lykkes ham som neppe nogen anden at sammenfælde norsk Sprog-tone med sand Kristendom.

Der er i disse Blix's Salmer ikke nogen Pathos og høi lyrisk Flugt. Meget mer er der over dem et vist, dæmpet Skjær. Det kommer vel deraf, at det taagede og uklare altid var ham fremmed. Derfor er ogsaa hans poetiske Form klar og gjenemsigtig, men samtidig skjøn og sjælefuld. Der staar Flamme ud fra den. Og de brænder med en ren, hellig Lue, der allerede har tændt og vil komme til at tænde mangt et Hjerte i Brand.

Blandt de mange Salmer og Sange, Blix har efterladt sig, er der flere rene Kunstværker. Der hviler over dem noget af den nordlandske Sommers Lys og Fortryllelse.

I sin Digtning som i sit øvrige Virke havde Blix kun sin Kirkes og sit Fædrelands Vel for Øie. Hans store Maal var at paavirke den norske Folkeand kristeligt og nationalt.

Seri ogsaa hans store, udødelige Fortjeneste.

London er den største By i Verden samt den største Centrum i financier Henseende. Chicago er det store Hovedmarked i De Forenede Stater; mere Mel er malet i Minneapolis end i nogen anden By i Verden.

De to Brødre.

Niende Kapitel.

Da Evelyn kom hjem, fandt han, at han kun havde Tid til at klæde sig om til Middag, saa han ikke straks kunde gaa ind til Willy, som han havde ønsket, da to af hans Cricketvenner skulde spise Middag paa Allston den Aften.

Samtalen var meget livlig ved Middagsbordet, og Evelyn anstrengte sig for at være munter og var som sædvanlig en opmerksom og elskværdig Bert; men ingen vidste, hvor ængstelig han ventede paa, at en liden Skikkelse skulde vise sig i Døren. Da Tjenerne havde forladt Bærelset, og ingen Willy kom, blev han urolig og spurgte, hvor han var.

„Na, jeg glemte at sige dig det,“ svarede Lady Cairne; „han havde en slem Hovedpine i aften, og spurgte, om han maatte gaa tilfjængs istedenfor at komme ned. Han saa heller ikke rask ud imorges.“

„Jeg vil gaa op til ham, saasnart vi har spist,“ sagde Evelyn rolig; og derpaa gjenoptog han samtalen, hvor den var bleven afbrudt. Da Herrerne skulde slutte sig til Damerne igjen i Salonen, bad han dem undskyldte sig et Dieblit, mens han gik op for at se til sin lille Bror. Han løb raskt opad Trappen; men da han kom i den Korridor, hvor Willy's Bærelse var, gik han ganske sagte af Frygt for at vække ham. Han aabnede Døren; men til sin store Overraskelse saa han, at han ikke var i Sengen. En hvid liden Skikkelse knelede ved Siden af den med Ansigtet skjult i Hænderne. Ved Lyden af Fodtrin for han sammen og saa op; og da han opdagede, hvem det var, lod han til at blive aldeles overvældet af Skræk — han følte sig vis paa, det maatte bethyde noget, at Evelyn kom op paa den usædvanlige Tid.

„Willy,“ udbrød Evelyn, „hvorledes er dette? Jeg troede, du var gaaet tilfjængs og sov for længe siden!“

„Ja, jeg gik tilfjængs for længe siden,“ sagde han hulkende; „men mit Hoved smertede saa, at jeg ikke kunde falde isøvn. Na, vær ikke vred paa mig, Evelyn! Hvad vil du gjøre med mig?“ sagde han gysende, da hans Bror hørte sig ned og løftede ham op i sine Arme.

„Hys, Willy,“ sagde han sagte og kjærlig, „du maa ikke være saa fortvilet, mit Kjære Barn; jeg vil aldeles ikke gjøre noget med dig. Jeg tror, jeg forstaar nu, hvad du mente, og jeg vil tale lidt med dig om det. Men du maa se at blive rolig, Gutten min, og ikke være saa ræd for mig.“

Willy's lille Hjerte følte sig meget lettet og beroliget ved disse Ord; og da Evelyn blidt kjærtegnede og trøstede ham, blev han lidt efter lidt ganske rolig og saa op paa ham med sin gamle tillidsfulde Kjærlighed.

„Hvad gjorde dig saa ulykkelig i aften, at du ikke

kunde falde isjvn, Willy?" spurgte Evelyn med et venligt Smil.

"Jeg kunde jo ikke være andet end ulykkelig, naar du var misfornøjet med mig, Evelyn!" svarede Willy med taarefyldte Øine.

Evelyn taug et Dieblit. "Hvorfor var du mig da ulydig, Willy? Hvorfor har du bragt alle disse Ubehageligheder over dig selv og over mig ogsaa?" tilspøiede han; "for du ved, alt dette har ogsaa gjort mig ulykkelig!"

"Hvorledes kunde jeg gjøre andet?" udbrød Willy trostfyldig. "Jeg tør ikke gjøre, hvad der er urigtigt, saa Gud ogsaa skulde blive vred paa mig!"

"Men hvad urigtigt kunde der være i, at du for engangs Skyld havde gjort det?" vedblev han, da han ønskede at høre sin lille Brors Mening herom, "isærdeleshed da det ikke var for at behage dig selv, men fordi jeg befalede dig det? Og tænk bare paa alt, hvad du kunde have sparet dig selv for, Willy!"

"Ja, men jeg tænkte paa det Børn, Tante Effie forklarede saa smukt for mig om at "lide ondt som en god Jesu Kristi Stridsmand", og jeg vilde gjerne, han skulde finde mig en god liden Stridsmand, naar han kommer for at hente mig."

"Kommer for at hente dig! Hvad mener du, Gutten min?" spurgte Evelyn urolig og tænkte paa Presten Randolphs Ord den Dag.

"So, undertiden," svarede Børnet og saa drømmende ud paa den klare Aftenhimmel, "undertiden indbilder jeg mig, at det ikke vil være saameget længe, før Jesus kommer for at hente mig. Jeg mener," tilspøiede han uskyldig, "at jeg aldrig vil vofse op til en stor sterk Mand som du; men ofte tænker jeg mig, at jeg ikke engang kunde blive lykkelig i Himlen, hvis du ikke var der, Evelyn!"

Evelyn var ganske overbældet, og et Dieblit kunde han ikke tale; han kunde blot trykke ham tættere ind til sig, idet han for første Gang tilfulde virkeliggjorde for sig Dybden af den barnlige Kjærlighed og Tillid, der — trods alt, hvad der var passeret, — klyngede sig saaledes til ham.

"Mit Børn," sagde han med lav, forandret Stemme, "du maa ikke tale om at forlade mig; du maa ikke — jeg kan ikke taale det! Du er raff, er du ikke?" tilspøiede han; og han løftede hans lille Ansigt iveiret og saa paa ham med et ængsteligt Blik.

"So, jeg er raff," sagde han og smilede; "og jeg er saa lykkelig nu, da du ikke længer er vred paa mig!"

"Det var ret," sagde han kjærlig; "nu kan jeg roligere forlade dig." Han lagde ham ned igjen i hans lille Seng og hørte sig over ham for at sige Godnat.

Hvor tæt de smaa Arme omsluttede ham for et Dieblit, idet han hvæfede: "Hvor god du har været mod mig, Evelyn!"

Evelyn gjengjældte ømt hans Kjærtegn. "Godnat,

mit kjære Børn!" sagde han. "Forsøg nu at sove og tænk ikke paa noget mere iaften!"

Han gik, og snart sov Willy sødelig, og Sir Evelyn vendte tilbage til Salonen og gjorde Undskyldning for sin lange Fraværelse. Da han skulde gaa tilfjængs om Aftenen, kunde han ikke modstaa sin Længsel efter at kaste endnu et Blik paa sin lille Bror. Han gik sagte ind i hans Værelse og skyggede med Haanden for Lyset; saa stod han og betragtede den lille sovende. Han laa der saa rolig og fredelig; de lange Øienhaar hvilede paa den fine røde Kind, og paa de adskilte Læber var der et Smil, saa overjordisk skjønt, at det fyldte Evelyn med bange Anelser. Netop da han vendte sig for at gaa, mumlede Børnet noget isjvne. Han hørte sig over ham og hørte sit eget Navn blive udtalt med kjærlig Stemme. "Stakkels Børn! Stakkels kjære Børn!" sagde han til sig selv, idet han gik tilbage til sit Værelse, "jeg tror aldrig, jeg har vidst før nu, hvor høit han elsker mig."

Evelyn drømte den Nat om en liden Engleskikkelse, der pegede opad og bønfuldt ham om at følge; men Stemmen var Willy's, og de indtrængende Øine de samme, der havde fulgt ham saa kjærlig fra Willy's Værelse den Aften.

Hvor ganske anderledes det forekom Willy at gaa til Evelyn med sin Latin næste Morgen, og hvor ganske anderledes hans Modtagelse var! Evelyn løftede ham lige op i sine Arme for at tage ham rigtig i Diesyn efter sin Frygt fra igaar; men det var et straalende lidet Ansigt, der var hæbet mod hans, skjønt den Farve, der saa hurtigt kom og svandt, just ikke vidnede om nogen sterk Gælbred.

"Hvorledes er Hovedpinen idag?" spurgte han; "ganske borte?"

"Ja, ganske!" svarede Willy fornøjet.

Efter at have læst op sin Læse fulgte han Evelyn ned til Frokosten og blev meget straalende, da Evelyn spurgte ham, om han vilde kjøre med ham til Woodville, naar han kom tilbage fra Prestegaarden.

I samme Dieblit Presten Randolph saa Willy, forstod han, at hans Raad var bleven fulgt. Der var et livligt og fornøjet Udtryk i hans Ansigt, som fortalte sin egen Historie; men han gjorde naturligtvis ingen Bemerkning derom. Kort før Middag gik han ned til et lidet Hus tætved for at se til en Hø og mødte da Sir Evelyn, der red hjemover.

"Godmorgen, Presten Randolph," sagde han og tvang sin utaalmodige Hest til at staa stille; "har De bemærket, om jeg fulgte Deres Raad eller ei?"

"Jeg saa det straks," var Svaret, "og lykønsker Dem med Resultatet. Han er et ganske andet Børn idag."

"Ja, ikke sandt?" sagde Sir Evelyn lidt vemodig. "Jeg vil altid være Dem taknemmelig, fordi De talte saa ligeud til mig igaar." Han red videre, og Presten Randolph gik ind i Hytten.

Willy morede sig kostelig paa Rjoreturen og passerede livlig hele Liden, og Evelyn var meget omhyg-

gelig og kjærlig mod ham og gjorde alt, forat han skulde glemme, at der nogensinde havde været nogen Misforstaaelse mellem dem.

Næste Dag var Søndag. De gik alle i Kirke om Formiddagen; men ingen tænkte paa at gaa der igjen om Eftermiddagen. Evelyn likte ikke, at Willy gik uden ham, skjønt han nu og da tillod det, naar Mrs. Humphreys kunde tage sig af ham.

„Geden er virkelig utaalelig;“ udbrød Laura, da de reiste sig fra Lunchen. „Skal vi sætte os under Træerne, Katie?“ og hun vendte sig til Miss Lester, der atter var i Besøg paa Mlifton.

„Det er det eneste, der er at gjøre paa en saadan Dag som denne, tror jeg,“ svarede hun. Og de to unge Damer, i sine smukke, kjølige Dragter, gik henover Græsplænen og satte sig hyggelig i Skyggen af et prægtigt Træ med sine Shawler og Bøger. Sir Evelyn laa velbehagelig udstrakt i Skyggen et lidet Stykke borte med en Cigar og sin Avis; Althos sad ved Siden af ham. Efter en Stunds Forløb sluttede han sig til de andre og begyndte at tale med Laura om nogle Forandringer, han agtede at foretage i Parken. Hun gav sine Raad med stor Beredvillighed; for hun ønskede meget at søle sig nødvendig for den unge Eier af Mlifton Park. Miss Lester var saa optaget med sin Bog, at hun ikke engang hørte Diskussionen. Netop da Evelyn atter havde taget fat paa sin Avis, kom Willy løbende, knelede ned paa Græsset og hvistede noget i hans Øre.

„Du mener da ikke det?“ sagde Evelyn leende. „Jeg kan da ikke tro, du vilde foretrække at gaa i Kirke istedenfor at sidde hyggelig her i Skyggen hos Althos og mig!“

„Nad mig saa Lov, Evelyn; bare denne ene Gang! Mrs. Humphreys gaar, og jeg var der ikke forrige Søndag.“

„Jeg formoder, det bare er, fordi du anser det for en slags Pligt — hvad?“ sagde hans Bror og vendte sig om for rigtig at kunne se det bedende lille Ansigt, der var høiet over ham.

„Nei!“ udbrød han ivrig; „hvis du bare vidste, hvilken Glæde det er for mig! Sig ja!“ tilspøiede han, da han troede at se et halvt afflaaende Blik i sin Brors Øie.

„Godt, du kan gjerne gaa, hvis du har Øyst; men jeg kan ikke forstaa det!“

Willy for afsted, og Evelyn vendte sig atter til sin Avis; men han kunde ingen rigtig Interesse søle for, hvad han læste. Tilrods for hans lette Ørd var der et halvt ubestemt, svævende Ønske i hans Hjerte om, at han kunde forstaa de Tings Virkelighed, der lod til at udgjøre dette Barns fornemste Øyffe og Glæde. Men disse Tanker blev hurtig jaget paa Flugt. Eftermiddagen forløb, og det nærmede sig til Middagstid. Evelyn, der hele Dagen havde lidt af Hovedpine, gik ind i Biblioteket, hvor der var koldt og skyggefuldt, kastede sig ned paa Sofaen og forsøgte at faa nogle Minuters Søvn. Men Sønnen vilde ikke indfinde sig. Mange Tanker passerede urolig gennem hans Sind, og han kunde ikke

banlyse dem. Den sidste Uges Tildragelser havde vakt tillive Følelser indeni ham, som længe havde været ukjendt der. Det alvorlige Standpunkt, hans lille Bror havde indtaget, de saa høitidelige Ord, udtalt af Presten Randolph, havde gjort mere Indtryk paa ham, end han selv dengang forstod. Hans havde en uforklarlig Uro over sig — en Følelse af, at noget manglede ham, som han ikke selv kunde si, hvad var. Netop da hørte han lette Fodtrin udenfor i Grusgangen, og han saa Willy gaa langsomt forbi Vinduet med en Bog i Haanden som sædvanlig. Han raabte paa ham, og Willy kom løbende ind; men da han saa Evelyn ligge paa Sofaen, sagde han forfrækket:

„Na Evelyn, er du syg? hvad er det?“

„Intet, Gutten min,“ svarede Evelyn med et Smil, „det er bare en kjedelig Hovedpine, som ikke vil forlade mig; jeg ønskede bare, at du skulde rulle det Gardin længer ned for mig.“

Han gjorde det og gik saa hen til ham.

„Hvad er det for en Bog, du har der?“ spurgte Evelyn. „Du maa gjerne læse lidt for mig, hvis du har Øyst.“ Han vidste, det var en af de største Glæder, han kunde gjøre Willy. Hans lille Bror kom fornøiet frem med sin Skat. Det var den Bog, hans Veninde fra Fernbanen havde givet ham; og han havde læst den atter og atter, skjønt det neppe kunde kaldes en Barnebog.

„Det er den Bog, min Veninde, som du altid kalder hende, gav mig — hun, vi reiste sammen med i Skotland. Du husker hende, Evelyn; gjør du ikke?“

„Meget godt,“ svarede hans Bror med et Smil. „Nad mig se paa den igjen, Willy!“ Og han tog den lille Bog i sin Haand og bladede atter op Titelbladet for at se de saa Ord, som var skrevet der; men han sagde intet mere.

„Skal jeg læse noget af dette?“ spurgte Willy lidt undselig.

„Ja, hvad du vil.“

Han hentede en Skammel, satte sig ned ved Siden af Evelyn og begyndte at læse for ham. De sidste Sætninger lød saa: „Sand Fred, hvad er det? Hvem længes ikke efter det, — hvem søger ikke efter det? Men den er kun at finde under Korsets Skygge. Der alene finder Sjælen Hvile. Verdens Fred er god nok, saalænge Strømmen flyder jevnt, og Himlen er klar; men naar Stormfyerne samler sig — hvor er den da? Ikke som Verden giver, giver jeg eder.“

Evelyn taug; men efter en Stunds Forløb hørte Willy ham mumle som for sig selv: „Altid den gamle Historie. Netop — netop det samme, som hun pleiede at si!“ Og han vidste, han tænkte paa sin Mor.

Et Øieblik efter reiste han sig, da Gongonen lød, lagde sin Haand blidt paa Willys Hoved og sagde:

„Tak, Gutten min, for hvad du har læst for mig.“

„Na Evelyn,“ sagde Willy, „undertiden ønsker jeg næsten —“

„Hvad, mit Barn?“ spurgte hans Bror og traf ham

ind til sig, „hvad ønsker du?“ Han frygtede halvt for Svaret, og dog spurgte han ham.

„Undertiden, naar jeg har gjort noget urigtigt, tænker jeg paa, hvor deilig det maa være at være vel forvaret i Himlen hos Gud og altid at elske og tjene ham der ligesom Englene.“ Evelyn svarede ham ikke; men i hans Hjertes Dyb opsteg den Tanke: „Hvis dette Barn tænker saaledes om sig selv — hvordan — hvordan maa da Sagen stille sig for mig?“

Efter en Stunds Forløb gik de op sammen i Evelyns Paaklædningsbærelse; og han stod netop i Skjorteærmerne og vaskede Hænderne, da Willy pludselig udbrød:

„Evelyn, hvad tror du, Laura sagde til mig i Eftermiddag?“

„Hvad sagde hun?“ spurgte han uden at vende sig om.

„Gud sagde, at jeg maatte ikke vente længe at være saaledes om dig bestandig, som jeg nu er, for naar du giftede dig, var hun vis paa, du vilde sende mig i Skole.“

„Naa,“ svarede Evelyn leende og vendte sig mod ham med Gaandflædet i Gaanden, „og hvad sagde du til en saa foruroligende Bemærkning?“

„Jeg sagde, at jeg ikke troede, du vilde gifte dig endnu; idetmindste havde du aldrig talt om det.“

„Fortræffeligt, Willy!“ udbrød hans Bror og lod til at more sig kostelig over dette. „Saa du troede altsaa, at hvis jeg havde tænkt paa noget saadant, vilde du have vidst det, hvad?“

„Ja, jeg troede det,“ svarede han rolig. „Men Laura vendte sig bare bort og kaldte mig en liden Gaas. Jeg ved ikke hvorfor.“

„Gud sagde dig altsaa ikke, hvem det var, der som min Gustru skulde bevirke saadanne Forandringer?“

„Nei, hun sagde ikke det. Men jeg syntes, hun saa ud, som om hun kjendte til det altsammen.“

Saa var der en Pause. Maaffte Sir Evelyn var desmere optaget af sine egne Tanker, mens han vedblev med sit Toilet.

„Men Evelyn!“ udbrød Willy tilsidst, som om han ogsaa ængstelig havde overveiet noget; „tror du, du vilde?“

„Vilde hvad?“ spurgte han aandsfraværende, idet han søgte i en Skuffe efter noget, han ikke kunde finde.

„Tror du, du vilde sende mig i Skole da?“ Hans Stemme skjald, og da Evelyn vendte sig om, saa han Laarer i hans Øine.

„Mit kjære Barn,“ sagde han og tog hans høiede Ansigt mellem sine Hænder for at tage haist nærmere i Øiesyn; „hvad har bragt dig til at plage dit lille Hoved med dette? Tror du virkelig, at jeg nogeninde vilde ønske at blive dig kvit?“

„Nei, jeg tror det just ikke. Men jeg kunde ikke lade være at blive hange, da Laura sagde dette. Hvad skulde jeg gjøre, naar jeg kom bort fra dig?“

„Du behøver ikke at være bange for det. Jeg lover

dig, at hvis jeg nogeninde faar en Gustru, vil hun holde inderlig af dig og ikke mere ønske at blive dig kvit, end jeg gjør nu. Er du saa beroliget?“

Willys Svar var udtryksfuldt nok, skjønt han intet sagde.

Der var noget i Willy's Opsørjel mod Evelyn den Aften, der forraadte en saadan ubetinget Tillid, en saadan glad Forvisning om, at intet skulde adskille dem, at Laura engang utaalmodig udbrød:

„Det er virkelig Skade, Willy, at du ikke engang for alle kan blive bundet fast til Evelyn; du synes at være bange for at slippe ham et eneste Øieblik.“

„Jeg var det maaffte,“ svarede han leende; „men jeg er det ikke nu mere. Du vil ikke sende mig bort endnu, vil du vel, Evelyn?“ og han saa kjærlig op paa ham.

„Ikke rigtig endnu,“ svarede hans Bror med et lignende Smil og Blik; „du og jeg kan ikke endnu undvære hinanden, tror jeg.“

Laura vilde ikke rigtig forstaa dette og forandrede straks Samtalen, og hun havde en ubehagelig Mistanke om, at Willy rimeligvis havde moret sig med at sige mere til sin Bror, end hun ønskede, han skulde have hørt. Gendes Ord, hvad Willy angik, havde imidlertid ikke den forønskede Virkning; for efter den Søndag var Evelyn og han mere uadskillelige end nogeninde. Evelyn iagttog ofte sin lille Bror med et ængsteligt Udtryk i sit Ansigt, og en Dag fik han Doktor Dakley til at undersøge hans Bryst uden at vække hans Mistanke. Hans Kjendelse lød imidlertid meget gunstig, skjønt han sagde, han af Naturen var et svagt Barn, der fordrede omhyggeligt Tilsyn.

Omtrent ved denne Tid blev Indbydelsen til „Lowers“ indtrængende fornøyet, og Evelyn bestemte sig til at rejse derned. Willy var henrykt og glædede sig meget til atter at foretage en Rejse sammen med ham. „Lowers“ var et smukt gammelt Sted, ganske nær Søen, og der havde Evelyn tilbragt mange lykkelige Dage i sin Barndom. Lady Rytchesdale modtog dem kjærlig, og de to unge Piger overvældede næsten Willy med sine Kjærtegn — noget forskjelligt fra saaledes, som Lady Cairne og Laura behandlede ham.

„Naa Evelyn,“ sagde hans Onkel, der traadte ind i Bærelset, netop som Willy var forsvundet med Lady Ida, „saa du er endelig kommen; jeg er meget glad ved at se dig her, Gutten min. Men hvor er Willy? Jeg haaber da, du har taget ham med?“

„Han var her for et Øieblik siden,“ svarede Evelyn, idet han tog sin Onkel i Gaand; „men Ida tog ham med sig. Jeg var overmaade glad ved at kunne tage ham med hertil, for han har ikke været rigtig stærk vinter; nu er han imidlertid nok saa kjæk.“

„Ja, han ser merkværdig godt ud,“ sagde Lady Rytchesdale; „han gjør dig Ære, maa jeg sige. Du maa lade ham spise Middag sammen med os i aften, Evelyn, da vi er alene; imorgen faar vi Guset fuldt, og Discombe taler om straks at komme tilbage.“

Willh følte sig lettet ved at finde, at hans Bærelse var ved Siden af Evelyns, ja, at der endog var Dør mellem dem. Da de havde gjort sit Toilet, gik de ned sammen til Middagen. Hvor venlige de alle var mod ham! Lord Rythesdale lod til at have fattet ligesaa stor Kjærlighed til ham som hans Gustru.

„Jeg vil komme op et Dieblit, naar du er gaaet til sengs,“ hvisttede Evelyn, da han sagde ham Godnat, og Willh gav ham en saa begejstret Omsfavelse, at de andre morede sig over det.

„Det er ikke til at tage Feil af,“ sagde Lady Constance leende, idet Døren lukkede sig. „Gans Kjærlighed til dig, Evelyn, gjør mig ganske stinshg; der er ingen som helst Udsigt for nogen anden.“

Han smilede kun, men gav intet Svar, og om nogle

Om at mutte.

(Af én som kan.)

Du ved ikke, om du kan mutte? Er ikke ganske klar over, hvad det betyder engang? Det var slemt. Du har mistet meget skal jeg sige dig. Den stille Glæde som den føler, der kan mutte rigtig godt og den Magt og Indflydelse som man derved faar over sine Omgivelser, er noget som —

Ja, vent nu da, saa skal jeg fortælle dig, hvorledes det gaar til. Det er bedst vi begynder med Begyndelsesgrundene.

Du burde for det første spise noget som er ganske ufordøieligt. Dette er ikke en ubetinget Nødvendighed,

Black Eagle Falls, Montana.

Minuter gik han ovenpaa for at opfylde sit Løfte. Han fandt Willh i Sengen og med et straalende Ansigt.

„Er det ikke morsomt her, Evelyn?“ udbrød han; „og er de ikke alle venlige mod mig?“

„Jeg troede, du vilde være glad i at komme her,“ sagde han og satte sig ved Siden af ham et Dieblit; „og hvor du vil beundre Klipperne imorgen og Søen! Hvor glad jeg var i, at være her, da jeg var Gut! Jeg har mange Gange været her med min Mor, Willh; dette var hendes gamle Hjem, ved du, og hun elskede det høit.“

„Var det?“ sagde Willh med næsten ærefrygtfuld Stemme; „og gjør det dig bedrøbet at være her, Evelyn?“

„Nei, Gutten min, jeg elsker alt, hvad der minder mig om hende.“ Saa taug han nogle Minuter, mens Willh sagte strøg hans Gaand som for at lægge sin barnlige Sympati for Dagen.

(Fortsættes.)

men det hjælper en til at faa den rette Sindsstemning, og du huffer Ordspøget om godt begyndt. (Naar man er bleven flink i Faget kan man forbigaa dette første Punkt). Saa skal du tænke over, hvad du har oplevet gennem Dagen af hvad som kunde være irriterende og ubehageligt. Ister bør du lægge Merke til, hvad man har sagt til dig og om noget har gaaet din egen Vre for nær. Du kan ikke huske noget saadant? Det behøver ikke at være ment som en Fornærmelse mod dig. Et Ord, som er sagt i Spøg, men som ved lidt Skarpsindighed kan udlægges som en Fornærmelse, er næsten ligesaa tjenligt som et skarpt Ord som var ment. Du huffer ikke noget saadant heller? Om, er der intet som har været det ringeste fortrædeligt? Gans har gaaet hele Dagen og ikke sagt noget. Naar du har sagt noget til ham, saa har han bare brummet noget, som du ikke kunde høre og som du ikke kunde forstaa, om du hørte det og

som du næsten tror det ikke vilde være bra for dig at forstaa om du kunde. Ellers har han passet sit Arbejde noksaa bra, næsten mere samvittighedsfuldt end almindeligt. Han har ikke gjort mange ekstra Tjenester, men naar du bad ham gjøre noget saa gjorde han det uden at sige et Ord. Han har hele Dagen haabt ligesom en Sky over Ansigtet og det har været lidt trist at omgaaes med ham. Du ønskede, at han vilde sige noget, og saa var du glad, at han ikke sagde noget ogsaa.

Jeg begynder næsten at tro, at Hans har prøvet at mutte, jeg. Han har vist mange Tegn som tyder paa Mut, efter det du siger, og jeg tror næsten du kunde benytte dette som en Anledning til at gjøre en Begyndelse du ogsaa.

Svorfor skal han gaa sliq og surmule, han? Har du gjort ham noget kanske? Nei saamen! Og saa behøver du nu ikke at gaa og krydse for en sliq Sur-Per heller. Vil han ikke være som han burde være og snakke, saa jamen, skal han saa gaa; du vil ikke sige et Ord til ham paa en hel Uge. Ikke et Mul vil du sige.

Se saa, nu gaar det. Det lader til at du nok saa let for at lære.

Det gaar ikke rigtig godt, naar man maa mutte alene. Temmelig daarligt gaar det, hvis de andre i Familien ikke vil tage det alvorligt, men bare snakker og spøger og ler hele Tiden. Man blir bare ensom ved at mutte under saadanne Omstændigheder. En Mester i Kunsten kan være heldig i at fordrive saadan Letfindighed og saa sin Mut til at lykkes, men den, som er en Begynder, gjør vel i at agte paa den beleilige Tid førend han forsøger.

Naar der er flere som mutter paa samme Tid — og som kan mutte — saa kan det forslaa noget. Stilheden blir saa dyb, at man kan høre den og Dysterheden saa mørk at man kan ta paa den.

Man er udsat for at føle sig ulykkelig, naar man mutter, dersom man ikke faar tro, at det er de andres Skyld hele Tiden og at man selv gaar der som en Martyr — næsten som et Lam der tier. Saadan set blir man næsten en Helgen og det gir en underlig behagelig Følelse.

Den, som har lært at mutte, har lært en Kunst, som kan bruges allevegne. I et Selskab kan den anvendes med stort Resultat. I Familien kan den øves hver Dag, uden at dens Indflydelse taber sig. Anvendt med Omtanke mellem Venner er den særdeles virksom. I Menighedsarbeidet er der et stort Felt for denne Kunst. Tag for Eksempel, naar to Mænd har haabt og udtalt forskellige Meninger om en Sag ved et Menighedsmøde. Hvis disse Mænd kan mutte, kan de holde denne Disput ilibe, hvorlænge det skal være. Jeg ved ikke, om Kvinderne har prøvet denne Kunst i deres Kvindeforeningsarbejde, men jeg ser ingen Narraag, hvorfor den ikke skulde kunne anvendes ogsaa der. Endog i et Samfund kan man gjøre Brug af denne Kunst. Man kan lade være at sige et Ord gennem hele Narsmødet, og saa kan man mutte,

naar man ved et eller andet Tilfælde mødes. Denne sidste Metode er særdeles virksom. Der er ogsaa flere, som forstaa saaledes at anvende Kunsten, end som kan bruge den ved et Narsmøde. Det er i grunden ganske saa, som er saa vel behandret i den, at de kan tie stille ved et Narsmøde.

Nær beslegtet med denne Kunst er en anden Kunst, som bestaar i at furte. Behandlingen af denne Kunst, i hvorvel den henhører i den samme Hemisfære, vilde dog bringe os paa et noget andet Omraade, og kan derfor udelades for nærbærende.

Monty Morrisons Lykke.

Tilstøvet og udmaset stod de to gamle Studiekamerater Tepman og Dows paa Platformen i den bageste Del af en Pullman Jernbanevogn og saa ud over det triste Nebraska-Landskab. Trænet, der bestod af seks fulde Vogne, var et Ekstratog, som førte en hel Del Journalister hjem til Iowa fra en Tur til Stillehavskysten. Det skulde være i Omaha den følgende Morgen, og der vilde Journalisterne blive modtaget af en Komite, som skulde kjøre dem omkring i Vogne og Omnibusser. Der skulde holdes endnu flere Taler, noget de nu var vel vant til, da Turen havde strakt sig ligesaa St. Paul og Minneapolis til Kysten og tilbage via Denver.

Tepman var bleven grundig kjed af Taler og Fester, og han glædede sig aldeles ikke til den kommende Dags Festsigheder. Det var ikke frit for, at han tænkte paa at skulke undas, og da han meddelte Daws sin Hensigt, sagde denne:

„Monty Morrisons Farm er et eller andet Sted i Nærheden af Omaha. Lad os tage os en Tur ud til ham, medens de andre fester. Jeg tror desuden ikke, at jeg er stærk nok til at deltage i nogen Fest imorgen.“

„Det var en udmerket Ide,“ svarede Tepman.

Monty Morrison var en af Klassekameraterne fra Skoledagene, og paa en eller anden uforklarlig Maade havde det lykkedes ham at tage sin Eksamen samtidig med de andre. Han havde nok ikke været videre stærk i de boglige Fag, men i al Slags Sport var han Nummer en. Piger var han bange for. Det var derfor med den største Forbauselse hans Klassekamerater hørte, at han et Nar eller to efter Eksamen havde giftet sig med en ung Pige, der efter Dubuque-Abiserne at dømmes rigtig skulde være en udmerket Dame. Giftermaalet havde nok givet Anledning til en hel Del Snak rundt omkring i Staten. Man vilde vide, at hendes Fader, gamle Reyes, havde været aldeles rasende i ugebis. Han havde villet, at Datteren skulde gifte sig med en af hans gamle Venner, en Mand, der nok ikke havde noget godt Rygte, men til Gjengæld var meget rig. Ikke engang saa meget som en Brudekjole eller en Beltepænde gav han hende i

Bryllupspræsent, skjønt han godt kunde have givet hende en Anvisning paa 100,000 Daler.

Medens den almindelige Mening ikke behandlede den gamle Reyes med Silkehandsker, siden han lod sin Brede løbe af med sig, var den ikke desto mindre tilbøjelig til at betvile det viselige ved den indgaaende Forbindelse. En ung Mand, hvis hele Formue bestaar i en liden Farm i Nebraska, ved ikke, hvilken Resiko han løber, naar han gifter sig med en Pige, som er opdraget i et rigt Hjem. Desuden saa det aldeles ikke ud til at være mange Digthedspunkter mellem Datteren af Husets Reyes og Monty Morrison. Hendes Opdragelse havde kostet mindst femti tusen Daler, og i hendes Marer randt Amerikas mest aristokratiske Blod. Monty havde ikke nogen bestemt Mening om, hvad Dannelse var for noget. Han havde reist til en høiere Skole, fordi nogle af hans Kamerater vilde have ham med sig. Og hans Slegt var sund, ærlig og brav, men i social Henseende ikke mere end Plebeiere.

Efter Bryllupet havde Monty Morrison og hans Brud begivet sig til sit vordende Hjem i Nærheden af Omaha. Den ældre Morrison havde arvet Farmen efter en Onkel, og saa havde han igjen testamenteret den til Monty. Resten af den ikke meget store Formue var gaaet til Mrs. Morrison og til Pigerne. Monty var fuldstændig tilfreds med den Del, der faldt paa ham.

„Har du nogenjinde seet Montys Gustru?“ spurgte Lipman.

Daws svarede, at ikke han, men hans Mor havde seet hende. „Sun beftrev hende,“ sagde han, „som meget smuk; et overmaade yndefuldt Væsen; med en næsten kongelig Holdning; en som var vant til at herske; en som bestandig havde faaet opfyldt alle sine Ønsker.“

„Og alligevel,“ sagde Lipman jagte, „giftede hun sig med Monty Morrison.“

„Jeg antager,“ fortsatte han straks, „at det var bare Kjærlighed, som afgjorde Sagen. Monty var jo en smuk Æhr med et vindende Væsen. Han var vidt forskjellig fra alle de andre. Hun var sandsynligvis bleven grundig kjed af Smiger og Smigrere. Hun vilde have noget solidt noget. Men jeg er nok bange for, at de begge har angret Historien for længe siden. Farmerkonerne maa jo arbejde, og hun har jo ingen Forstand paa slikt Arbejde, det hører jo ikke med til Opdragelsen, naar den koster femti tusen Daler.“

„Sandsynligvis ikke,“ sagde Daws. „Stakkels Monty!“

„Ja, stakkels Monty!“ gjentog Lipman.

Da de næste Dag kom til Omaha fik de høre, at Farmen laa i Nærheden af Byen. En Times Rjoretur i et behageligt Rjoretøi bragte dem til Morrisons Hjem. Det var et ganffe almindeligt Beboelseshus omgivet af en omhyggelig skjøttet Græsvold. En rød Lade, en Stald og et Bognstue, kort sagt et for den velstaaende Farmer typisk Hjem. Skilt fra Græsvolden ved en gruslagt Rjorevei laa en stor Have, hvori en Kvinde med en stor Solhat holdt paa at arbejde meget energisk.

Lipman puffede til Daws, idet han pegte paa Kvinden og sagde:

„Stakkels Monty!“

De stanjede Bognen, og en høi, bredskuldret, skjægget Mand, fulgt af en stor gul Hund, kom ud fra Stalden. Da han kom dem saa nær, at han kjendte dem igjen, fattede han paa Sprang, hilste dem temmelig voldsomt, hoppede op i Bognen til dem og snakkede uophørlig. Lipman og Daws saa forbausset paa hverandre bag hans Ryg.

„Hvor længe kan I blive her?“ spurgte Monty. „En Maaned?“

„Na nei da!“ sagde Lipman; „vi maa reise igjen om en Time.“

Monty vilde have nøgagtig Greie paa, hvorledes det stod til med sine gamle Venner, og de fortalte ham alt. Og da saa de paa sin Side vilde høre om Montys Egteskab, meddelte han sig aabent og ærlig.

„Ja, det gif for sig rigtig som i Eventyret, det,“ begyndte han. „Jeg var en Dag ude og spadserede langs Mississippin nedensfor Dubuque. Som jeg sad og nød den smukke Udsigt, blev jeg opmærksom paa en Mand og en ung Dame, de laa ude paa Floden i en liden Baad. Han var rigtig et Umenneske, sandelig mere lig en Flodhest end noget andet, og den unge Dame var næsten død af Skræk. Hun bønfaaldt ham om at vende tilbage, men han vilde ikke. Hun prøvede paa at tage Marerne fra ham, men det lykkedes hende ikke. Da begyndte hun at skrige.“

Skjønt jeg jo ikke havde noget med Sagen at gjøre, ærgrede det mig dog at se den store Dabau behandle Pigen paa den Maade. Jeg havde en haard Bولد i Lommen min, den greb jeg efter og maalte saa Afstanden til Baaden. Det var omtrent 70 Fod, mente jeg, ikke længer altsaa, end at jeg mente, at jeg nok skulde klare det. Jeg slyngede Bolden afsted. Jeg tør sige, at det var et godt Kast, Gutter. Bolden traf Bestet lige under Øret, og han faldt overende i Baaden saa pludselig, at han ikke engang fik Tid til at fortrække en Mine. Saa gif jeg ned til Stranden og raabte paa Pigen. „Vil De være saa venlig at tage Marerne og ro hid, saa jeg kan saa Tag i min Bولد?“ sagde jeg. „Ved et Tilfælde gled den ud af min Haand.“ Hun gjorde, som jeg bad hende. Da hun kom iland, rystede hun min Haand saa hjertelig, at jeg ordentlig rødmede. Hun spurgte mig om mit Navn. Da hun fik høre det, meddelte hun mig sit og anmodede mig om at aflægge hende en Visit. Jeg skjøb Baaden ud i Floden igjen og fulgte hende tilbage til hendes Venner. Den Grobian i Baaden var den Mand, som hendes Fader vilde, at hun skulde gifte sig med. Hun havde foreslaaet en Baadtur istedetfor en Spadsertur, hvad han havde foretrukket. Nok er det, jeks Uger efter var vi Mand og Kone, trods en Mængde Forhindringer.“

„Kjærlighed fra første Stund, forstaar jeg,“ sagde Lipman.

„Ja, jeg tror nok, vi maa kalde det saa," sagde Month, „men det var virkelig Kjærlighed." Han pegte med Fingeren ned ad Beien. „Ser I det?" spurgte han.

„Jeg ser intet andet end en Støbft," iagde Tipman.

„Heller ikke jeg," sagde Daws.

„Well, men midt inde i den Støbft er der to af de deiligste Unger i Verden. De har netop været paa Besøg hos Nabogutterne og leger nu Dampmaskine hjem igjen. Støbet — det er Nøgen det, ser I. Og nu haaber jeg, at I ønsker at blive præsenteret for min Gustru."

Tipman og Daws gik henimod Hoveddøren.

„Nei, ikke den Bei," sagde Month. „Gün er nok ikke inde i Guset stort, saa længe vi har Sommer."

Han gik foran dem bortover til Hævegjerdet og raabte paa Konen, som gik der og arbejdede. Gün kastede Hæfken fra sig og kom dem imøde, idet hun tørrede Hænderne paa Forklædet. Saa skjov hun Solhatten bagover, saa man fik se det vakre Ansigt, der straaled af Sundhed og Dykke, og hilste saa paa sin Mand's Venner.

Da Tipman og Daws gik efter laa og sov i sin Bullmanvogn, puffede Daws til Tipman, saa han vaagne.

„Hvad staar paa?" sagde han og reiste sig.

„Sig mig," sagde Daws, „steg Month's Gustru ned til hans Niveau, eller hævede han sig til hendes?"

„Det synes mig, som de mødte hverandre paa Galveien," svarede Tipman og tilføjede:

„Dykkelige Month!"

„Dykkelige Month!" gjentog Daws.

Misbrugt Frihed.

„Synes De ikke godt om vor Uafhængighed her i Landet?" spurgte en Dame i Minneapolis en Dame fra Europa, som var hendes Gæst nogle Dage.

„So—o," svarede hun langsomt.

„Hm! Det forundrer mig, at De ikke er mere begejstret. Endog vore Børn synes at indaande vor Frihedsaaand."

„Ja, jeg har lagt Merke til noget lignende hos Børnene her i Landet; men jeg vilde kalde det Dysten til at gjøre hvad de vil uden Gensyn til andre Menneffers Ønsker eller Velbefindende."

„Men De vil da vel ikke kalde vore Børn uhøflige?" spurgte Damen forbausset.

„So, jeg frygter for, at i vort Land, hvor Børnene blir lært til at ha Respekt for de ældre, vil kalde dem uhøflige. — Tjaar tog jeg en Tur med Sporvognen bare for Fornøielse. To unge Piger, omtrent femten eller seksten Aar gamle sad nær mig. De var vakker klædte og bar Hovedet høit paa egne amerikanske Maade. Om en Stund kom en middelaldrende Kvinde ind; hun saa ud til at høre til den fattige Stand.

Gün fik Die paa de to Piger og hun begyndte at smile, da hun syntes at gjenkjennde den ene af dem. Man

kunde se, hun ventede at den ene af Pigerne skulde tale til hende.

Da hvæfede den ene af dem til den anden: „Se bare, hvorledes den Kvinden derborte med den forførdelige Gat stirrer paa dig, som om du var rigtig et Fænomen. Men du — er det ikke den Kvinden, som passede paa dig den Gang du var en liden Unge? Hvorfor snakker du ikke til hende, May?"

„Tænker du jeg vil snakke med alle min Mors af-dankede Tjenerer," svarede den unge Dame med en umaadelig foragtelig Mine.

Den gamle trofaste Tjener, som saa ofte havde kjærtegnet og vaaget over det lille Barn syntes at forstaa Ordene; thi hun vendte sig bort, og Dinene var saa blanke, at Laarerne var vist ikke langt borte.

Saadan Uforsammenhed burde straffes paa det alvorligste; men denne Pige gjentog vist bare, hvad hun havde hørt sin Mor sige i Hjemmet. Derfor Mødrene ikke er hensynsfulde overfor andre, vil naturligvis Døtrene følge i deres Fodtrin. Nu, tror De ikke, at eders opfrytте Frihed er misbrugt?"

„Meget muligt; men jeg haaber dog, at saadanne Tilfælde er meget sjeldne."

„Sjeldne for eder Amerikanere, fordi I haster saa gennem Livet, at I ikke finder Tid til at lægge Merke til saadanne Træk, der dog lægger for Dagen Folkets virkelige Karakter."

Allehaande.

Et Kor er en liden Ting, men dermed styres de store Skibe. Pilder er smaa Ting, men de er Ophæbet til store Floder. Spigre er smaa Ting, men de holder til sammen store Bygninger. — Et Ord eller et Blik er ogsaa en liden Ting, men hvor mægtige er de ikke baade til ondt og godt! Tænk derpaa og kom ihu de smaa Ting.

*

Den mest bekjendte Negerforfatter er Paul Lawrence Dunbar. Han er Søn af en Mand, som rømte fra Syden til Ohio før Borgerkrigen, og blev født i Dayton, O., niogtyve Aar siden. Medens han som ung Gut var „Elevator boy" skrev han Vers for Ohens Blade, hvorved han tiltrak sig Opmerksomhed. Han tjente snart nok ved sine Digte til at kunne ofre al sin Tid paa literære Arbejder. Hans første Samling af Digte udkom i 1893. I 1896 udkom hans nu saa bekjendte Samling, „Lyrics of Lowly Life". Sælt har han udgivet seks eller syv Digt-samlinger og tre eller fire Noveller.

*

20 Jernbaneselskaber i Canada og De Forenede Stater fordrer af enhver Funktionær, der søger Ansættelse, at vedkommende afstaa fra Nydelsen af spiritusøse Drikke. „De Forenede amerikanske Jernbaneselskabers Bestyrelse" støtter paa det kraftigste denne Forordning.

UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING Co.,
Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.
Addr

UNGDOMMENS VEN,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

THINGS THAT PLEASE AND INSPIRE.

By N. N. Rønning.

Most of us, I am sure, would gladly avail ourselves of an opportunity to travel in our own country or in foreign lands to admire the beauties of nature and the wonderful works of man. But tho this privilege is granted to but a favored few, there is no reason why the rest of us should not find much that is beautiful and inspiring in our own immediate surroundings. And if we have not an eye for the beautiful at home, we are not qualified to appreciate very much what is beautiful abroad.

A Host of Charming Singers.

Every spring there comes from the south a host of charming singers to our parks, orchards, woodlands, and meadows. Now how many of us have become acquainted with these musicians, so that we know something about their characteristics, their habits, and their song? Very few, I think. Almost any spring morning, when the sun is shining bright, and all nature is throbbing with newly awakened life, we can hear in a park or a thicket as many as five, ten or even fifteen different birds singing, at the same time. Anyone listening to such an open-air concert would enjoy it, but would not the enjoyment be much deepened, if we were able to pick out and distinguish the song of each bird; as for instance the exultant, dashing air of the thrush, the rich voice of the lark, the delicious outburst of the song-sparrow, the musical chink of the bobolink, the soft, plaintive warble of the bluebird, and so on? It is with bird-music as with other kinds of music; if you have not only an ear for music, but the understanding of music, your appreciation will be more intelligent and refined.

But in order to distinguish the notes of the different birds, it is necessary, of course, to begin and study one kind of bird at a time. We must in this, as in any other study, begin with the simple before taking up the complex; only in that way can the complex be understood and appreciated. Make yourself familiar with one singer at a time, then another, and so on. Take your time, otherwise you will get tired and give up the study. Add to your knowledge, little by little, as you tramp through the forest or across the meadow and from the very beginning you will find the pursuit exceedingly charming. It is only a matter of making a beginning. Then day by day, month by month, and year by year your knowledge and your appreciation of bird life will increase, and your only regret will be that you did not begin this fascinating study before.

There is in this city a young man that can imitate the song of many birds. He charges five dollars for appearing on a program to render two or three numbers, and

he is always frantically applauded; the same kind of applause thunders forth when a musician can imitate on a violin or some other musical instrument the notes of a bird. When such imitation is somewhat successfully performed, we admire, of course, not only the music produced but the skill exhibited by the artist. But it seems to me that we don't treat the bird quite right, when we lavish our applause on the imitator and pass indifferently by the originator. It is a good thing, tho, that the bird does not get offended and refuse to sing, if he does not receive the applause it may be entitled to. It pours out its flood of melody whether we listen or not. Would that we all had some of Shelly's appreciation of bird song, when he exclaims in one of the finest poems in the English tongue, "An Ode to the Skylark":

Hail to thee, blithe spirit!
Bird thou never wert,
That from heaven, or near it,
Pourest thy full heart
In profuse strains of unpremeditated art.

Higher still and higher,
From the earth thou springest,
Like a cloud of fire;
The deep blue thou wingest,
And singing still doest soar, and soaring ever
singing.

All the earth and air
With thy voice is loud,
As when night is bare,
From one lonely cloud
The moon rains out her beams, and heaven is
overflowed.

What thou art we know not;
What is most like thee?
From rainbow clouds there flow not
Drops so bright to see,
As from thy presence showers a rain of melody.

Like a poet hidden
In the light of thought,
Singing hymns unbidden
Till the world is wrought
To sympathy with hopes and fears it heedeth not.

Better than all measures
Of delightful sound,
Better than all treasures
That in books are found,
Thy skill to poets were, thou scorner of the
ground;

Teach me half the gladness
That thy brains must know,
Such harmonious madness
From my lips would flow,
The world should listen then, as I am lis-
tening now.

Consider the Liltes!

We do not need to be learned botanists to get a great deal of pleasure and inspiration from considering the flowers. When you think of it for a moment, is not a flower one of the greatest wonders in the world? Look

at a certain spot in early spring; it is bleak, bare and uninviting. A few days later you look at the same spot, and wonder of wonders! out of the black soil has issued forth one of the fairest things your eye ever beheld. What a fine form, what an exquisite color! Truly, "a thing of beauty is a joy forever," and others than Wordsworth have felt that,

"To me the meanest flower that blows can give
Thoughts that too often lie too deep for tears."

Only a few minutes walk from one of the busy thoroughfares in Minneapolis, I was most royally entertained by a bunch of flowers. As I once was sitting at the foot of a ledge near the Mississippi river, I happened to look up, and only a few inches from my head I beheld a sight that almost took my breath away. In a small crevice, where there was not more soil, than I could have gathered in my hand, there grew a columbine; six tender stems bent under the weight of not less than thirty-three unusually large, fullgrown bellshaped flowers, red on the outside, yellow on the inside, with fine blending of color where the yellow runs into the red, and if my sense of hearing had been keen enough, I do not doubt but I could have heard the sweetest of music, as these tiny bells swung forth and back by the gentle breeze. I was loth to leave my new-found treasure, and I think I got as much delight and inspiration out of my short walk, as if I had traveled a long distance and spent much money. In like manner many of my readers have found, and may find, near their homes much that will please the eye and cheer the heart.

And it is no foolish or silly manner to spend a few moments of our leisure hours in admiring the way in which God beautifies the earth. It has often struck me more than passing strange, these words of Christ: "Consider the lilies, how they grow. Solomon in all his glory was not clothed like one of them." This shows plainly that the Man of Sorrows noticed the flowers at His feet; and the beauties of the lilies struck Him as being so great, that the famous king of old in all his royal splendor was not to be compared with them. And may we not believe, that many a time, when the dulness of His disciples and the obstinacy of the Pharisees made him tired, and the sin and suffering all around Him made His heart ache, that, having gained new strength by communing with His Father in some lonely glen, He found additional rest in yielding His senses to the liquid notes of a bird near its nest, and to the color, form and fragrance of the swaying flowers. Even in this respect we may be His followers, and only by being true followers can we reap the the greatest enjoyment from observing all the things of beauty that he Father Himself has fashioned with kind thoughts and loving hands. "From creation and up to God" ought to be the motto of every lover of nature.

The Swedish botanist, Linnaeus, had the right spirit when he said of the unfolding of a blossom: "I saw God in His glory passing near me, and bowed my head in worship."

A big book might be written by the right person on things in our immediate surroundings that, if carefully considered, would be a source of good cheer and enjoyment.

Let me, by telling a personal experience, point out another thing, that more often than we think can afford us much pleasure. I mean the wonderful and often magnificent changes that take place in the sky, especially at sunrise and sunset.

A Trembling Scene in the Sky.

One evening while I was standing on a bridge outside this city, I saw one of the most beautiful sunsets I have ever witnessed.

The whole western sky was flecked with small drifting clouds. Those nearest the horizon were like long, thin stripes or bands, some were more or less irregular while most of them were like curly dots of wool that some playful hand had scattered broadcast across the evening sky. But between the cloudlets were open spaces, through which you could see far into the infinite spaces of the golden sky beyond.

The sun had almost sunk beneath the horizon and was now pouring forth a perfect flood of colors into the floating clouds. Here and there were large splashes of blood red and glittering gold, and all around the larger splashes the colors blended and intermingled, one shade ran imperceptibly into another, and it was impossible to say where one color stopped and another began. And all the time the gorgeous colors as well as the fainter tints were constantly changing and revealing the most charming and even startling combinations. And it was an easy thing to imagine that the Great Painter himself was moving a brush rapidly over the large canvas. And while this glorious scene hung trembling in the sky right over the city with all its sin and suffering, sorrow and shame, the black smoke from hundreds of chimneys and pipes was belching forth and rose up toward the glories above, but before it reached up to spoil the fair scene, the sunlight poured in and instantly transformed the curling smoke into rolling waves of a golden sea.

It was a magnificent scene, and it seemed as if departing day was gathering all its strength into one mighty effort to illustrate most lavishly and effectively the fine words that were sung by the psalmist of yore:

"The heavens declare the glory of God, and the firmament sheweth His handywork!"

Such scenes are not uncommon; but when we do see them, we usually glance hurriedly upward, then tramp on with our eyes fastened to the ground, and full of bitter thoughts, because to us have been denied the things of beauty that our heart craves.

Let us begin in a small way to observe more carefully the things of this kind near our homes. We do not need to go to foreign lands to be pleased and inspired; for birds are pouring forth sweet melodies from every treetop, and flowers are trooping into every nook and corner and flooding the landscape with all the colors of the rainbow, and above us is the sky with constantly changing glories.

PRUDENCE WINTERBURN.

By Sarah Doudney.

(Continued.)

She looked round on the three familiar faces, and thought of the free, happy years that had come and gone in their company. Things were altered now. The old freedom was at an end, and the heart that had been entirely open to the household gaze must be locked up securely, although it cost her a terrible struggle to turn the key.

"I think my old jacket will do very well," she said in a constrained voice. "It only wants brushing. There is no need to buy a new one yet."

"I shall not like to be prancing about in new seal, while you are wearing old cloth," observed Delia.

"But your dress need not be regulated by mine."

"Not necessarily. Yet it is natural that I should dislike to be pranked out in costly things if you persist in being shabby."

"May we not know the reason for this saving fit?" asked Mr. Winterburn, with a more searching glance than his kind eyes were wont to give.

Prue colored deeply.

"I—I thought I should try to do without things," she answered, with difficulty. "Other women have to practise self-denial, and one ought not to care so very much about one's appearance."

"I like my daughters to be handsomely dressed," stated Mr. Winterburn frankly. "Your mother was remarkable for her good taste, and a certain rich, quiet style. You are not wealthy girls, but still I have made provision for you, and your good aunt left you seventy pounds a year apiece. Why should you be trying to do without things that it is only reasonable for you to get?"

Prue was silent, with cheeks that still glowed.

"It is my desire to see you in that sealskin," her father went on. "Remember that I shall be very much displeased if you let your nonsensical notions prevail against my wishes. It is seldom that I interfere with your personal matters, Prue; but I won't have you growing whimsical and Quixotic if I can help it."

Mr. Winterburn had not raised his voice, nor was there the slightest heat in his manner; but he was quietly determined to make this trifle a test of his power. Delia had admitted that Prue had cast off her influence. The father thought that his younger girl was taking her own way, unchecked, and apart from them all. Unity had always been a marked trait with the Winterburns; why should Prudence wish to separate herself, and choose a distinct path of her own?

Miles was watching his sister's flushed face with earnest eyes. He saw that her breathing was quick and labored, and her lips trembling with suppressed feeling. Mr. Winterburn, too, perceived these signs of emotion, and attributed them to ill temper; but Miles judged differently. Here was a mystery that he could not fathom; but he did not believe that his little Prue was in rage with them all.

Delia, sitting demurely behind the tea pot, had already begun to wish that sealskin had never been introduced in this country. How absurd it was that such an unimportant thing as a paletot should create a family disturbance! She was vexed with herself for saying those few words that had been better left unsaid; and now she felt a hearty compassion for poor, agitated, blushing Prue, who was silently struggling with tears.

As soon as possible she slipped away from the family group, and retired to her own room to think, and be alone.

Not another word was said about the sealskin; but Prue's mind was ill at ease for several days. One morning, however, Delia called her sister into the schoolroom after breakfast, and Prue saw something brown and glossy hanging over the back of a chair.

"Dear Prue," said Delia, kissing her, "I have bought a paletot, and I want you to be exactly like me. You must wear this sealskin as my gift."

It was a gift that made Prue's heart ache for many an hour with mingled pleasure and pain. But Mr. Winterburn, not guessing that Delia was the donor, believed

Prue to be thoroughly cured of her whims, and congratulated himself on his fatherly firmness.

Yet Delia's sisterly love, although it had won back Prue's loving manner, could do no more. It was plain to a close observer that Prue was carrying burdens that she wished to hide from the eyes of her household. She went as often as ever to Pine Cottage, but Mrs. Chafford was not a frequent visitor at Thorn Farm; her instincts had discovered that Delia, calmly kind as she always was, had no real liking for her sister's friend.

On one of the brilliant mornings, early in January, Prue took her way briskly to Mr. Sorrell's house. As usual, the hall door was unbolted, and her accustomed hand knew the trick of the latch. Opening the door without ceremony, she entered, and the first sound that met her ears was Walter's voice, proceeding from the breakfast room where Josephine usually sat with her children.

But it was not Josephine who occupied the couch by the fire. Walter's companion was a man of eight or nine-and-twenty, whose sallaw face, sharpened and wasted by sickness, was quite unfamiliar to Prue. A little startled, she met the gaze of a pair of languid hazel eyes, and then the stranger raised himself slowly, and with evident pain.

"It's our cousin Garret," said Walter, accomplishing the introduction after a fashion of his own. "He can't be very polite, you see, because one of his legs is smashed, and his left arm hasn't got any strength in it. But he's a very nice fellow."

Garret Montague laughed outright, a soft laugh that was very pleasant to hear, and all formalities were forgotten in a moment.

"Walter has spared me the task of apologizing for myself, Miss Winterburn," he said easily. "I only arrived last night, and am feeling very stiff after the journey."

When Josephine came downstairs a quarter of an hour later, she found that Prudence Winterburn and Garret Montague were already on the footing of old acquaintanceship, while Walter, standing between them, put in an observation now and then, and was evidently well pleased with himself and his companions.

If Josephine was not pleased, she was too well-trained to betray dissatisfaction; and her manner to her cousin was quite perfect in its way—a grave, elder sisterliness pervaded every look and tone, and she seemed full of pity for his shattered condition.

"He gave us short notice of his coming," she explained. "His letter did not reach Uncle Peter till yesterday morning, and he followed it in the evening. I am afraid he has not found things so comfortable as they ought to be for an invalid."

"Everything is delightful," exclaimed Mr. Montague. "I had been boxed up in a dreary house in a narrow street till I could bear it no longer. Cold as it was, I had an irrepressible longing for the country and here I am!"

"You will get well very fast, I hope," said Prue.

"Thank you; I am already better than I ever thought to be. I don't think Uncle Peter expected to find me so brisk, and Josephine was evidently astonished to see me hopping gaily upstairs."

Josephine smiled and sighed, and said that she hoped Garret's good spirits would last.

CHAPTER IX.

When Garret Montague had been at his uncle's home a while and had improved a good deal, he remarked one day to his cousin, Josephine Chafford, that he liked the

Winterburns very much indeed. This did not please Josephine overmuch, as she was afraid that her own plans would be spoiled, if Garret should gain the confidence and even love of Prudence. Of course, she was too shrewd to show her displeasure, but set to work making schemes that would cause more trouble and sorrow than she imagined.

Josephine, in talking to Garret, often expressed how glad she was that he had turned from a wordly life. Since her husband's death she had also taken a more serious view of life, she said. She was afraid that Garret might have heard of her wild life in India, and it would then be necessary to show him how changed she, too, had become. The truth was that he had not known much about her in India, and although he had never been very favorably impressed by her, he felt more kindly toward her now than before; he remembered that she was a widow.

As Garret's strength increased he became a more frequent visitor at the Winterburns, where all liked him and began to look upon him as almost one of the family. Mr. Winterburn and Miles were always helpful and kind; Delia showed her liking in her sedate way, and Prue was his constant companion.

While sitting alone in the garden one day, Garret told Prue about the religious change that had come over him. It was the old, old story of how the good seed had been sown in his heart while a child, but how the ground had been left untilled for many years, until the seed that had been sown began to stir in the ground. It had just begun to bear fruit when the accident befell him, that changed all his plans and left him a crippled man in the prime of his years.

Prue listened, and her heart went out in sympathy to the young man, and Garret felt how hard it would be to leave her and the other friends in this quiet country place.

Then their conversation drifted toward Josephine, and Garret was almost startled when he heard Prue exclaim, that she had never had such a friend as Josephine, and that she owed her a great debt of gratitude.

"Before she came," she said warmly, "I was leading an aimless, selfish life, thinking only about my own narrow interest and pleasures. She talked to me, in her sweet way, and led me out of my miserably small circle into hers, teaching me how much nobler it is to minister to others than to pamper oneself. Oh, I owe her more, far more, than I ever can tell."

Garret had never been able to look upon Josephine as such an extraordinary woman, and began to blame himself for having underrated his cousin's excellent qualities.

Mr. Sorrell had found great companionship in his nephew, and when Garret saw him walking slowly up and down the road outside the gate, as he returned from the Winterburns, he called out to his uncle cheerfully:

"A lovely evening, Uncle Peter; I hope this weather will last a long while."

The old man looked up with a start, and it instantly struck Garret that there was an indescribable change in his pleasant face.

And when Mr. Sorrell began to speak to him, it was with such deliberate and serious tone, that Garret became greatly confused. And when Garret limped toward the house, the old man looked at him wistfully. Just as Garret came to the gate he looked up and caught a glimpse of Josephine's face at the open window of her

bedroom. She was bending forward with a strange, eager look, as if she had been watching greedily the meeting of the two men in the road.

As his eyes met hers she called up a sudden smile, but the change in her expression almost startled him, and the smile seemed to be put on, quickly, as a mask.

"What has come to me?" he thought, as he went indoors. "Am I growing morbid and suspicious? Pine Cottage scarcely feels like home to-night."

During the following days Garret was made to feel in many ways that for some reason or other his uncle, Mr. Sorrell, was not as fond of his company as before. This became unbearable to Garret, and one day he asked Josephine, if she believed Uncle Peter was getting tired of him and wished him to leave. Now was the time for Josephine to use her utmost tact, and she answered:

"I don't know how to answer you," she said. "He—he is so difficult to get on with sometimes. Oh, I hope I shall never live to be old; I think old people are far more selfish than the young."

"I see," murmured Garret; "it does not do to depend too much on his first invitation. He is tired of me; I have been an invalid, a troublesome guest."

"Never troublesome to me and my children!"

"You have always been good to me, Josephine; and I am grateful. But it pains me to feel myself a burden to my uncle."

"Dear Garret, he has never said you were a burden."

"Not in plain words, perhaps."

"As I was saying, old people are not quite to be relied upon. They are fond of us while we are absent, but when we take up our abode with them they find us a trouble. And I should be scarcely surprised, Garret, if Uncle Peter wearied of the children and myself. I often fear we are all nuisances."

Josephine's lip quivered as she spoke; and the white hand that had been playing with the jessamine went up to her forehead.

Like all true men, Garret was quickly touched by the signs of a woman's distress; and he remembered that the woman beside him was a widow. At that moment he felt himself drawn nearer to his cousin than he had ever been before; laying his hand on her shoulder he spoke tenderly, and, with real feeling in his tone.

"Don't fret, Josephine," he said. "I do not believe my uncle desires to part with you. As to the children, he is devoted to Walter; and of Sybil he sees little, as she is always under your wing. No, no; I am the lazy encumbrance."

"Pray don't call yourself names," pleaded Mrs. Chafford tearfully. "Oh, if dear Frank had lived, how different everything would have been! How gladly he would have given you a home till your strength came back!"

"I know, Josephine, how kindly you feel to me. But indeed I am fast getting well, and I am resolved to go to work as soon as I can."

"But you will remain here till you are really strong; you won't leave in haste, Garret?"

"No; I will trespass on my uncle's hospitality a little longer, just till my nerves are steadier. But I shall let him know that I am thinking of moving."

"You will not be sorry to leave Thistledean; it is a fearfully stupid place. If I were a man I would not be buried here," said Josephine, speaking the truth this time.

(To be Continued.)

Children's Corner.

THE TWO TEMPERS.

A bad little boy, with a cross little face,
Came slowly downstairs in the morning;
Of fun or good nature he showed not a trace,
He fretted and cried without warning.
He'd not touch his breakfast, he would not play;
If you spoke, he just answered by snarling;
He tested his kitty, and all the long day
He really was "nobody's darling."

A good little boy, with a little bright face,
Came down in the morning time singing,
And indoors and out, and all over the place,
His music and laughter went ringing.
He ran grandpa's errands, his orrange he shared
With Sue; and he found mamma's thimble,
To do what was asked he seemed always prepared,
And in doing it equally nimble.

These two little boys who are wholly unlike,
Though they live in one house, are not brothers,
That good little boy and that bad little tyke
Have not two kind fathers and mothers,
But there are two tempers, and only one boy,
That when with the good one he brings us all joy,
And one is indeed such a sad one
We ask, "Was he really the bad one?"

—The Outlook.

HE WOULDN'T TELL A LIE.

A crowd of small boys were throwing snow balls at each other outside Mr. Hansen's store. All at once a snow ball went clear through a windowpane. You may be sure they all got scared, and now they stood and looked at the broken pane.

"Now you may be sure that old man Hansen will get mad! Run away, Nils, run away, boy!" cried the other boys.

"No, I can't," said Nils.

"There comes Hansen, don't you see him! You fool, why don't you run?"

The door was opened, and Hansen came running out so mad that he was red in the face.

"Who broke my window?" he roared.

None of them answered.—Then went Nils up toward him, very pale, and said, "I did it."

"And you care tell me that," cried Hansen and grabbed him by the coat collar.

"I don't dare to deny it. I don't dare to lie."

Hansen had not expected that kind of an answer, and he stopped to think for a moment. He saw how pale the boy looked, and he felt sorry for him.

"Come here, my little boy," he said. "What is your name?"

"My name is Nils Hermansen. What can I do to pay

you for the broken pane? I will do anything; but don't ask my poor mother to pay for it."

"Well, let me see now. Oh, yes, next time it snows you can come and sweep the snow off the sidewalk."

"Oh, yes, I'll be glad to do that. I'll sweep it the whole winter if you want me to."

"No, once will do. It is because you had courage to tell the truth that I let you off so easy. I like boys that tell the truth. When it begins to snow, you come here."

"Yes, sir, I'll do that."

"We will all help you," cried the other boys, as they now were coming back. And before they went away they threw their caps in the air and shouted hurrah for both Hansen and Nils.

A STYLISH INDIAN CHIEF.

There is nothing small about this Indian; he is not dressed like your father or big brother when they go to church, but among his own people this Indian with his feathers, pearls, and striped clothes would be looked upon as very stylish. There is a pointed horn in his head and a sharp tomahawk in his hand, but he won't hurt you if you treat him nice.

Ungdommens Ven.

Et Blad tilegnet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maanedeb. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

R. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstrib.....\$1.00
Til Norge eller andre Lande i Forstrib..... 1.25

Regler for Abonnementer. Læs dem!

Bøgeforsendelse. Bøge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Papirpenge kan sendes i Registered Letter, U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de ikke falder sammen eller læstes til Dødt.

Abonnement. Adresselappen tjener ogsaa som Abonnement. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Rappen. Se efter om der er betalt saa langt, som De har betalt.

Oplysning. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derom. Forsendelsen af Bladet skænskes ikke, før vi bliver anmodet om at skænke det. Det er ikke nok, at De sender et N. o. til Bage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subscriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Prænummer sendes frit paa Forlangende. Alle Bøgebølg gjøres betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,
283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Overfigt over „De to Brødre“.

For at nye Abonnementer, som ikke har haft Anledning til at læse Fortællingen „De to Brødre“ fra Begyndelsen af, kan saa komme ind i Fortællingens Gang, skal vi i Korthed gjengive, hvad som allerede har staaet i Bladet.

De to Brødre eller rettere Halvbrødre er Evelyn Weston — en ung, sterk, ædel Engelsemand, nylig hjemkommen fra den engelske Arme i Indien, og nu efter Faderens Død Eier og Bestyrer af et stort Gods; den anden Broder er Willy, en liden, spæd, men særdeles opvakt Gut. Evelyn staaer som et stort Børn for Willy, og denne forguder sin store Broder; men da Evelyn er gledet bort fra sin Barnetro og fatter ikke Barnets dybe religiøse Karakter (Willy var efter sin Moders Død opdraget hos en stolt Prestefamilie), blir der ofte Sammenstød til stor Sorg for dem begge. I sidste Kapitel fik Willy Straf, fordi han negtede at læse en vis Bog paa Søndagen. Nogle af de andre Personer, er Lady Cairne, en Tante, og hendes Datter Laura, hvem hun med Glæde vilde se en Dag som Husets Hersterinde; men Evelyn deler ikke hendes Ønster. Ved at erindre disse Ting kan man begynde at læse Fortællingen fra nu af med godt Udbytte.

Franske og amerikanske Piger.

En Del Aar tilbage skrev en yndet fransk Forfatter en Bog, hvori han paa en brutal Maade omtalte de unge franske Piger som Halvdjævel. Alt som var respektabelt og ridderligt i Frankrige blev rystet ved denne Bog, og Forfatteren har forgjæves forsøgt at gjenvinde sin forrige Popularitet. Nu kommer en anden Forfatter frem

med en Bog paa 600 Sider, der væsentlig er en Samling af Udtalelser af unge franske Piger om sig selv. Enten er det i Form af Svar paa Spørgsmaal eller er det en nedskreven Samtale eller Interview mellem Forfatteren og Pigerne.

Ved at læse disse Dokumenter gaar det op for en, hvor stor Forskjel der er paa de unge Piger i Frankrige og her i Amerika. Opdragelsesmetoderne er da ogsaa saa rent forskellige, at Resultatet maa bli høist forskjelligt. Her i Landet gaar Gutter og Piger paa samme Skole, og studerer de samme Fag. Følgen blir da den, at Pigerne blir ganske snart meget selvstændige og frie i sin Opførelse. De blir „for sig“, som man siger. De gjør sig op sine egne Meninger og er ikke ræd for at komme frem med dem. Tidsskrifter og Aviser har de ikke alene god Anledning til at læse, men blir paa Skolen opmuntret til at læse dem, saa de kan følge med Tiden. I Frankrige gaar Pigerne som en Regel paa Pigeskoler, hvor katolske Nonner fører streng Tilsyn med dem og er deres Lærere. De har saaledes liden eller ingen Omgang med Gutter. Følgen af en saadan Opdragelse blir, at de unge franske Piger er meget religiøse, meget bly, lidt sentimentale og med de samme Idealiser med Hensyn til Kvindens Opgave i Livet som hendes Bestemoder havde. Kvindens Stemmeret er ikke noget hun spørmer for, heller ikke at glimre som Taler eller President for Møder eller Foreninger. Gjemmet staaer for hende som hendes Virkefelt. Og da Kvinderne, som en Pige udtrykker sig, „er Menneskehedens Lys og Liv, ja egentlige Sjæl“, saa kan hun fra Gjemmet øve langt større og bedre Indflydelse paa Slegten end om hun blev Politiker. Den franske Pige paa disse Alostre læser ikke Aviserne, men læser kun ældre og anerkjendte Forfattere, og da særlig franske Forfattere. De har den største Afky for tyske og engelske og skandinaviske Forfattere. De sidste kalder de „Laagens Apostle“ — en Betegnelse, som for fleres Bedkommende kan være noksaa træffende.

Der er altsaa stor Forskjel paa den amerikanske Pige og hendes franske Søster. Det er den forskjellige Opdragelsesmetode, som gjør Udslaget. Og begge Metoder har vel sine Fordele men ogsaa sine Mangler. Den amerikanske Pige er mere frisk og naturlig. Det ungdommelige er ikke kvælt hos hende; hun er mere individuel, mere original og derfor mere tiltrækkende. Manglen ved den amerikanske Opdragelsesmetode er vistnok den, at mange Piger blir altfor djærve, altfor mandige. Og deres Idealiser er i mange Tilfælde de samme som Mandens. De blir ukvindelige. Den franske Pige er mere bescheiden. Hun har lettere for at finde sin rette Plads i Livet. Derimod er der noget unaturligt hos hende. Den ungdommelige Frihed er kvælt. Hendes Meninger og Opfatninger er tillærte. Hun har altfor stor Afky for, hvad en af dem foragtelig kalder P-r-o-g-r-e-s-s.

Derfor man kunde slaa sammen det gode ved begge Metoder og udelade det daarlige vilde baade de franske og amerikanske Piger bli endnu bedre end de er.